

د قاضيانو کتاب

د يهودا او شمعون قبيلې له خوا د ادوني بازق نيول

۱ د يوشع له مړينې څخه وروسته د اسراييلو قوم د څښتن څخه پوښتنه وکړه: <زمونږ کومه قبيله به اول لاره شي او په کنعانيانو باندې به حمله وکړي؟>

۲ څښتن په ځواب کې وويل: <اول به د يهودا قبيله لاره شي. زه به هغوی ته د کنعانيانو خاوره په لاس ورکړم.>

۳ د يهودا خلکو د شمعون خلکو ته وويل: <زمونږ سره هغې سيمې ته لاړ شئ کومه چې مونږ ته راکړل شوې ده چې په گډه د کنعانيانو سره جگړه وکړو. بيا به مونږ ستاسو سره مرسته وکړو چې خپله سيمه ونيسئ.> نو د شمعون ۴ او يهودا قبيلې سره يوځای جگړې ته لاړلې. څښتن هغوی په کنعانيانو او فرزيانو باندې بريالي کړل او هغوی په بازق کې د دښمنانو لس زره تنه ووژل. ۵ هلته دوی ادوني بازق پيدا کړ او د هغه سره يې جگړه وکړه. ۶

ادوني بازق وتښتېد. خو هغوی ورپسې شول، هغه يې ونيوه او د هغه د پښو او لاسونو غټې گوتې يې غوڅې کړې. ۷ ادوني بازق وويل: <اوپا پادشاهانو چې د هغوی د پښو او لاسونو غټې گوتې غوڅې شوې وې، زما د دسترخوان پاتې شونې يې خوړلې. اوس خدای زما څخه د هغوی بدله واخيستله.> بيا هغوی هغه اورشليم ته راوست او هلته مړ شو.

د يهودا قبيلې له خوا د اورشليم او حبرون فتح

۸ د يهودا خلکو په اورشليم باندې حمله وکړه او هغه يې ونيوه. د هغه ښار خلک يې ووژل او ښار ته يې اور واچاوه. ۹ له هغې وروسته هغوی لارل چې د کنعانيانو سره چې په غرنۍ سيمه، د غرونو په لوبديځو لمنو او جنوبي دښته کې اوسېدل جگړه وکړي. ۱۰ هغوی د کنعانيانو په مقابل کې چې په حبرون کې اوسېدل، ووتل. (حبرون پخوا د قریت اربع په نوم يادېده.) هلته هغوی د شيشای، اخيمان او تلمای طايفو ته ماتې ورکړه.

د عتنييل له خوا د دبیر د ښار فتح

(يوشع ۱۵: ۱۳ - ۱۹)

۱۱ له هغه ځای څخه د يهودا نفر لارل چې په دبیر باندې حمله وکړي. (دبیر په هغه وخت کې د قریت سفر په نوم يادېده.) ۱۲ د هغوی يو نفر چې کاليب نومېده وويل: <هرچا چې قریت سفر فتح کړ، زه به خپله لور عکسه هغه ته په نکاح ورکړم.> ۱۳ د کاليب د کشر ورور قناز زوی عتنييل هغه ښار ونيوه، نو کاليب خپله لور هغه ته په نکاح ورکړه. ۱۴ د واده په ورځ عتنييل عکسه وهڅوله چې د خپل پلار څخه يو پتی وغواړي. کله چې عکسه له خپل خره څخه راکوزه شوه، کاليب ورڅخه پوښتنه وکړه: <څه غواړې؟> ۱۵ هغې په ځواب کې وويل: <زه د اوبو يو څو چينې غواړم. هغه ځمکه چې تا راته راکړې ده هغه په جنوبي دښته کې ده.> نو کاليب هغې ته پورتنی او ښکتنی چينې ورکړې.

د يهودا د قبيلې نور برياليتوبونه

١٦) د موسیٰ د خسر اولاده چې قينيان وو د اريحا يعني د خرما د ونو د ښار څخه د يهودا د خلکو سره د يهودا جنوبي دښتې ته چې عراد ته نژدې پرته وه لاړل. هلته هغوی د عماليقيانو سره اوسپدل.

١٧) د يهودا خلک د شمعون د خلکو سره لاړل او په گډه يې په کنعانيانو باندې چې په صفت کې اوسپدل حمله وکړه. ښار يې په

بشپړه توگه وران کړ، نو له دې کبله يې د هغه نوم حرما کېښود. ١٨-

١٩) څښتن د يهودا د خلکو سره مرسته وکړه او هغوی غزه، اشقلون او عقرون د هغو د شاوخوا سيمو سره ونيول. همدارنگه هغوی د

څښتن په مرسته غرنۍ سيمه ونيوله. خو هغو خلکو چې په دره کې اوسپدل د اوسپنې جنګي گاډۍ درلودلې، نو د يهودا خلکو ونه شو

کولی چې هغوی وشړي. ٢٠) لکه څنګه چې موسیٰ وعده کړې وه،

د حبرون ښار کاليب ته ورکړل شو او کاليب هغه درې طايفې چې د

عناق د اولادې څخه وې وشړلې. ٢١) خو د بنيامين د قبيلې خلکو

يبوسيان چې په اورشليم کې اوسپدل ونه شړل او له هغه وخت څخه

تر اوسه پورې يبوسيان د بنيامين د خلکو سره هلته اوسېږي.

د افرايم او منسي قبيلو له خوا د بيت ئيل فتح

٢٢-٢٣) د افرايم او منسي قبيلې لاړلې چې د بيت ئيل په ښار

باندې حمله وکړي. (په پخوا زمانه کې دا ښار د لوز په نوم يادېده.)

څښتن د هغوی سره مل ؤ. هغوی ښار ته جاسوسان ولېږل ٢٤) او

هغوی يو سړی وليده چې د ښار څخه راروان ؤ او دوی ورته وويل:

ځکه چېرې مونږ ته د ښار د ننوتلو لار وښايې نو مونږ به تاته زيان

ونه رسوو. < ٢٥) نو هغه سړي ورته لار وروښوده او د افرايم او منسي خلک لارل او د ښار ټول خلک يې ووژل، خو هغه سړی او د هغه ټوله کورنۍ يې پرېښودله چې لار شي. (٢٦) بيا هغه سړی د حيتيانو خاورې ته لار، هلته يې يو ښار ودان کړ او په هغه باندې يې د لوز نوم کېښود چې تر اوسه پورې په همدې نوم يادېږي.

هغه خلک چې اسراييليانو نه وو شړلي

(٢٧) د منسي قبيلې د بيت شان، تعنک، دور، يبلعام، مجدو او د هغو د شاوخوا کليو خلک ونه شړل. نو کنعانيانو هلته اوسېدلو ته دوام ورکړ. (٢٨) کله چې اسراييليان قوي شول، نو کنعانيان يې په سختو کارونو باندې مجبورول، خو بيا هم هغوی يې بېخي ونه شړل.

(٢٩) د افرايم قبيلې هم هغه کنعانيان ونه شړل کوم چې د جازر اوسېدونکي وو، نو هغوی د افرايم د قبيلې په منځ کې هلته په جازر کې پاتې شول.

(٣٠) د زبولون قبيلې هم د قطرون او نهلول اوسېدونکي ونه شړل، نو کنعانيان د هغوی په منځ کې هلته اوسېدل او مجبور وو چې د هغوی دپاره سخت کار وکړي.

(٣١) همدارنگه د اشير قبيلې د عکو، سيدون، احلب، اکزيب، حلبه، عفيق او رحوب اوسېدونکي ونه شړل. (٣٢) اشيريان د حايي کنعانيانو په منځ کې اوسېدل، ځکه چې هغوی يې ونه شړل.

۳۳ د نفتالي قبيلې هم د بيت شمس او بيت عنات اوسېدونکي ونه شړل. نفتاليان د حايي کنعانيانو په منځ کې اوسېدل. خو هغوی د دې دوو ځايونو اوسېدونکي په سخت کار کولو مجبورول.

۳۴ اموريانو د دان د قبيلې خلک مجبور کړل چې غرنۍ سيمې ته لاړ شي او هغوی يې نه پرېښودل چې درې ته رابنکته شي. ۳۵ اموريانو په ايالون، شعليم او د حارس په غره کې اوسېدلو ته دوام ورکړ، خو د افرایم او منسي قبيلو هغوی تر خپلې واکمنۍ لاندې ساتل او په سخت کار کولو يې مجبورول.

۳۶ د اموريانو سرحد د عقريم د غاښي څخه نيولې تر سالع او غرنۍ سيمې پورې رسېدلی دی.

په بوکيم کې د څښتن فرښته

۲ ۱ د څښتن فرښته د جلجال څخه بوکيم ته لاړه او اسراييليانو ته يې وويل: >ما تاسو د مصر څخه راوويستلئ او هغې خاورې ته مې راوستلئ چې ستاسو د نيکونو سره مې د هغې وعده کړې وه. ما وويل چې زه به هيڅکله ستاسو سره خپل لوظ مات نه کړم، ۲ نو تاسو د دغې خاورې د خلکو سره کوم لوظ ونه کړئ او د هغوی د قربانۍ ځايونه راوغورزوئ. خو څه چې ما درته ويلي وو تاسو هغه ونه کړل. ولې مو داسې وکړل؟ ۳ نو اوس تاسو ته وایم چې زه به دا خلک ستاسو له مخې څخه لېرې نه کړم. هغوی به ستاسو دښمنان وي او د هغوی د خدايانو په عبادت کولو سره به د هغوی په دام کې

راځېر اوسئ. < (۴) كله چې د خښتن فرښتې دا خبرې وكړې، نو د اسراييلو ټول قوم په لوړ اواز سره وژړل، (۵) نو په دې خاطر دوى په هغه ځاى باندې د بوكيم نوم كېښود او هلته يې خښتن ته قربانۍ وړاندې كړې.

د يوشع مړينه

(۶) وروسته له هغې چې يوشع اسراييليان رخصت كړل، دوى هر يو لار چې د خپلې برخې ځمكې ملكيت ترلاسه كړي. (۷) ترڅو پورې چې يوشع ژوندى ؤ، د اسراييلو خلك خښتن ته وفادار وو او حتى د هغه د مړينې څخه وروسته هم ترڅو پورې چې د قوم هغه سپين ږيري ژوندي وو كومو چې د خښتن هغه لوى لوى كارونه په خپلو سترگو ليدلي وو چې د اسراييلو دپاره يې كړي وو، هغوى خښتن ته وفادار پاتې شول. (۸) د خښتن خدمتگار يوشع د نون زوى د يو سلو لسو كالو په عمر مړ شو. (۹) هغه يې په خپله ځمكه كې په تمنه حارس كې چې د افرايم په غرنۍ سيمه كې او د جاعش د غره په شمال كې وه، ښخ كړ.

د اسراييليانو له خوا د خښتن د عبادت پرېښودل

(۱۰) كله چې هغه ټول نسل مړ شو، نو راتلونكي نسل خښتن او د هغه كارونه چې د اسراييلو دپاره يې كړي وو هېر كړل.

(۱۱) څه موده وروسته اسراييليانو د خښتن په مقابل كې گناه وكړه او د بل د بتانو په عبادت يې پيل وكړ. (۱۲) هغوى د هغه خښتن

عبادت کول پرېښودل چې د دوی د نیکونو خدای ؤ او دوی یې د مصر څخه راویستلي وو. دوی د خپل شاوخوا خلکو خدایانو ته عبادت کاوه. هغوی ته یې سجده کوله او څښتن یې په قهر کړ. (۱۳)

هغوی څښتن پرېښود او د بعل او عشتاروت د بتانو عبادت یې غوره کړ. (۱۴) نو څښتن په اسراییلو باندې ډېر په قهر شو او هغوی یې یرغلګرو ته په لاس ورکړل او یرغلګرو هغوی لوټ کړل. څښتن دوی خپلو دښمنانو ته تسلیم کړل او اسراییلیانو نور نه شو کولی چې د هغوی په مقابل کې مقاومت وکړي. (۱۵) هر ځل چې اسراییلیان د جګړې دپاره وتل، څښتن د هغوی په ضد عمل کاوه چې ماتې وخورې ځکه چې هغه دوی ته قسم خوړلی ؤ چې دا کار به کوي. هغوی په لوی مصیبت اخته شوي وو.

(۱۶) بیا څښتن اسراییلیانو ته خاص مشران چې د قاضیانو په نوم هم یادېدل ورکړل چې هغوی له یرغلګرو څخه وژغوري. (۱۷) خو اسراییلیانو خپلو مشرانو ته غوږ نه نیوه. اسراییلو د څښتن سره بې وفایي کوله او د نورو خدایانو عبادت به یې کاوه. د هغوی پلرونو به د څښتن امرانو ته غاړه ایښودله خو نوي نسل ژر دا کار پرېښود. (۱۸) هرکله چې څښتن اسراییلو ته یو مشر ورکاوه، څښتن به د هغه مشر سره مرسته کوله او ترڅو پورې به چې هغه مشر ژوندی ؤ خلک به یې د خپلو دښمنانو څخه ژغورل. څښتن په هغوی باندې رحم کاوه ځکه چې هغوی به د ظلم او کړېدلو له لاسه فریاد کاوه. (۱۹) خو کله به چې هغه مشر مړ شو، خلک به بېرته خپلو بدو لارو ته راګرځېدل او د خپلو نیکونو څخه به یې نور هم زیات فساد کاوه. د نورو خدایانو پیروي او عبادت به یې کاوه. دوی به خپل بد عملونه

او سرزوري نه پرېښودله. (۲۰) نو بيا څښتن په اسراييلو باندې ډېر په قهر شو او ويې ويل: >په دې خاطر چې دې قوم هغه لوظ مات کړی دی چې د هغوی د نیکونو سره مې کړی ؤ او زما امر يې نه دی منلی، (۲۱) نو زه به نور هغه قومونه چې د يوشع د مړينې څخه وروسته پاتې شوي وو ونه شرم. (۲۲) زه به د هغوی څخه کار واخلم ترڅو دا معلومه شي چې دا اسراييليان د خپلو پلرونو په شان زما په لاره باندې روان دي او که نه. <(۲۳) نو څښتن هغه قومونه پرېښودل چې په هغې خاوره کې پاتې شي. هغه يوشع ته په هغوی باندې بری ورنه کړ او نه يې د يوشع د مړينې څخه وروسته هغوی ژر وشړل.

د کنعان په خاوره کې پاتې شوي قومونه

۳ (۱) نو څښتن په کنعان کې ځينې قومونه پرېښودل چې د هغوی په وسيله هغه اسراييليان وازمايي چې د کنعان په جگړو کې يې برخه نه وه اخيستي. (۲) هغه د دې دپاره دا کار وکړ چې د اسراييلو هر نوی نسل بايد دا زده کړي چې څنگه جگړه وکړي، په خاصه توگه هغه خلک چې مخکې د جگړې ډگر ته نه وو تللي. (۳) هغه قومونه چې په دې خاوره کې پاتې شوي وو دا وو: هغه فلسطينيان چې په پنځو ښارونو کې وو، ټول کنعانيان، صيدونيان او همدارنگه حويان چې د لبنان په غرونو کې د بعل حرمون څخه نيولې د حمات تر غاښي پورې اوسېدل. (۴) څښتن دا خلک د دې دپاره پرېښي وو چې اسراييليان ورباندې وازمايي او وگوري چې آیا هغوی د څښتن هغو امرونو ته چې د موسیٰ په وسيله د هغوی نیکونو ته

ورکړل شوي وو غاړه ږدي او که نه. (۵) نو اسراييليان د کنعانيانو،
حيتيانو، اموريانو، فرزيانو، حويانو او ييوسيانو په منځ کې اوسېدل.
(۶) دوی د هغوی لورگاني خپلو زامنو ته په نکاح کولې او خپلې
لورگاني يې د هغوی زامنو ته په نکاح ورکولې او د هغوی د خدايانو
عبادت به يې کاوه.

عتنييل

(۷) د اسراييلو قوم خپل څښتن خدای هېر کړ. دوی د هغه په
مقابل کې گناه وکړه او د بعل او اشيره د بتانو عبادت يې کاوه. (۸)
نو څښتن په اسراييلو باندې ډېر په قهر شو او هغوی يې د
بين النهرين پادشاه کوشان رشعتايم ته په لاس ورکړل او هغه اته کاله
په هغوی باندې حکومت وکړ. (۹) بيا اسراييليانو څښتن ته فریاد
وکړ، هغه ورته د کاليب د کشر ورور قناز زوی عتنييل راولېږه چې
هغوی وژغوري. (۱۰) د څښتن روح په هغه باندې نازل شو او هغه
د اسراييلو مشر شو. عتنييل جگړې ته لاړ او څښتن هغه د
بين النهرين په پادشاه کوشان رشعتايم باندې بريالی کړ. (۱۱) د
اسراييلو په خاوره کې څلوېښت کاله ارامي وه او وروسته بيا عتنييل
مړ شو.

ايهود

(۱۲) د اسراييلو خلکو بيا داسې کارونه وکړل چې د څښتن په نظر
کې بد وو. د هغوی د بديو له کبله څښتن عجلون د مواب پادشاه د
اسراييلو په مقابل کې قوي کړ. (۱۳) عجلون د عمونيانو او عماليقيانو

سره يو ځای شو. عجلون راغی او په اسراییلو باندې یې حمله وکړه او هغوی اریحا یعنی د خرما د ونو ښار ونيو. (۱۴) د موآب پادشاه عجلون په اسراییلیانو باندې اتلس کاله حکومت وکړ.

(۱۵) بیا اسراییلیانو خښتن ته فریاد وکړ. هغه دوی ته یو نفر ورو لېږه چې دوی وژغوري. د هغه نوم ایهود ؤ چې چپ لاسی ؤ او د جیرا زوی ؤ چې د بنیامین د قبیلې څخه ؤ. اسراییلیانو د هغه په لاس د موآب پادشاه عجلون ته باج ولېږه. (۱۶) ایهود یوه دوه مخې توره جوړه کړې وه چې نیم متر اوږده وه. هغه دا توره د خپلو کالیو لاندې په خپل ښي ورون باندې وتړله. (۱۷) هغه د موآب پادشاه عجلون ته چې ډېر چاغ سړی ؤ باج وړاندې کړ. (۱۸) کله چې ایهود هغه ته باج وړاندې کړ، هغه دا نفر چې باج یې انتقال کړی ؤ بېرته خپلو کورونو ته ولېږل. (۱۹) خو ایهود په خپله د هغو مجسمو سره چې جلجال ته نژدې وې راوگرځېده، بېرته پادشاه ته ورغی او ورته ویې ویل: <ای پادشاه زه ستاسو دپاره یو پټ پیغام لرم.>

پادشاه خپلو خدمتگارانو ته وویل: <مونږ یوازې پرېږدئ!> او هغوی ټول ووتل.

(۲۰) په داسې حال کې چې پادشاه په خپلې هواداره بالاخانه کې یوازې ناست ؤ، ایهود هغه ته ورغی او ورته ویې ویل: <زه ستاسو دپاره د خدای له طرفه یو پیغام لرم.> پادشاه پاڅېده. (۲۱) ایهود په خپل چپ لاس باندې د خپل ښي اړخ څخه توره راوویستله او د پادشاه په گډه کې یې ورومنډله. (۲۲) توره د لاستي سره د هغه په گډه کې ننوته او د پښو له منځ څخه یې راووتله. ایهود د هغه د

گېډې څخه توره ونه ويستله او د هغه په وازگه کې پټه شوه. (۲۳) بيا ايهود برنډې ته ووت. هغه پادشاه پسې د کوتې دروازې بندې او قلف کړې. (۲۴) د ايهود د تگ څخه وروسته د پادشاه خدمتگاران راغلل او ويې ليدل چې د کوتې دروازې قلف دي. هغوی فکر کاوه چې پادشاه به دننه خپل حاجت پوره کوي. (۲۵) هغوی زيات انتظار وويست، تر هغې پورې چې وارخطا شول. خو کله چې هغه د کوتې دروازې خلاصې نه کړې، هغوی کلي واخيسته او دروازې يې خلاصې کړې. هغوی وليدل چې بادار يې په غولي باندې مړ پروت دی.

(۲۶) په هغه وخت کې چې هغوی انتظار کاوه، ايهود وتبته. هغه د مجسمو څخه تېر شو او سعيرت ته ورسېده. (۲۷) کله چې ايهود د افرایم غرنۍ سيمې ته ورسېده، نو سرنۍ يې وواهه او اسراييليان د هغه سره د غونډيو څخه راکوز شول او هغه يې مشري کوله. (۲۸) هغوی ته يې وويل: >ما پسې راځئ! ځکه چې څښتن ستاسو دښمن يعنې موآب تاسو ته تسليم کړی دی.< نو دوی د هغه پسې روان شول او د اردن ګودرونه يې چې موآب ته د تېرېدلو لاره وه ونيول او څوک يې نه پرېښودل چې له هغو څخه تېر شي. (۲۹) په هغه ورځ هغوی د موآبيانو نژدې لس زره تکره عسکر ووژل، هيچا ونه شو کولی چې وتبتي. (۳۰) نو اسراييليانو موآبيانو ته ماتې ورکړه او د اسراييلو په خاوره کې اتيا کاله آرامي وه.

شمجر

٣١ د ايهود څخه وروسته شمجر د عنات زوی مشر شو. هغه په چوکه باندې شپږسوه فلسطينيان ووژل او اسراييليان يې ورڅخه وژغورل.

دبوره

٤ ١ د ايهود له مړينې څخه وروسته د اسراييلو خلکو بيا داسې کارونه وکړل چې د څښتن په نظر کې بد وو. ٢ نو څښتن هغوی يابین ته چې د کنعان يو پادشاه ؤ او په حاصور کې يې پادشاهي کوله په لاس ورکړل. د هغه د لښکر قوماندان سيسرا ؤ چې په حروشت حاجوئيم کې اوسېده. ٣ يابین نهه سوه د اوسپنې جنگي گاډۍ درلودلې او شل کاله يې په اسراييلو باندې سخت ظلم وکړ، نو اسراييليانو د مرستې دپاره خدای ته فریاد وکړ.

٤ په هغه وخت کې دبوره د لفيدوت ښځه پيغمبره وه او د قاضي په توگه يې د اسراييلو خدمت کاوه. ٥ هغه به د خرما د يوې ونې لاندې چې د دبورې په نوم يادېدل او د رامه او بيت ئيل ترمنځ د افرایم په غرنۍ سيمه کې وه کښېناستله. اسراييليان به د خپلو دعوو د فيصله کولو په خاطر هغې ته راتلل. ٦ يوه ورځ هغې باراق د ابينوعم زوی چې د نفتالي په قادش کې اوسېده راوغوښت او ورته ويې ويل: >د اسراييلو څښتن خدای په تا باندې امر کوي چې لاړ شې او د نفتالي او زبولون د قبيلو څخه لس زره نفر د ځان سره واخلي او د تابور غره ته يې بوځې. ٧ زه به د يابین د لښکر قوماندان سيسرا راوالم چې د قيشون د سيند په غاړه ستاسو سره

جگړه وکړي. د هغه سره به خپلې جنگي گاډۍ او عسکر وي، خو زه به هغه تاته تسليم کړم.

۸) بيا باراق هغې ته وويل: <که چېرې ته زما سره ځې نو زه به لاړ شم او که چېرې ته راسره نه ځې، زه به هم لاړ نه شم.>

۹) دبورې وويل: <ډېر ښه، زه به ستا سره لاړه شم، خو دا ياد ساته چې که چېرې زه ستا سره لاړه شم او سيسرا مغلوب شي، نو ته به د دې برياليتوب په خاطر هيڅ وياړ ترلاسه نه کړې، ځکه چې څښتن به سيسرا يوې ښځې ته تسليم کړي.> نو دبور له باراق سره قاش ته لاړه. ۱۰) باراق د زبولون او نفتالي د قبيلو خلک قاش ته راوغوښتل. لس زره نفره په هغه ځای کې سره راغونډ شول او باراق پسې روان شول. دبور هم ورسره لاړه.

۱۱) په هغه وخت کې حابر چې د قينيانو له طايفې څخه ؤ، ځان يې د نورو قينيانو څخه چې هغوی هم د حوډاب له اولادې څخه وو، بېل کړی ؤ او خپله خېمه يې قاش ته نژدې په صنعایم کې د څېړۍ د ونې په څنگ کې ودرولې وه. (حوډاب د موسی' د ښځې ورور ؤ.)

۱۲) کله چې سيسرا خبر شو چې باراق د تابور غره ته تللی دی،

۱۳) هغه خپلې ټولې نهه سوه جنگي گاډۍ او خپل ټول نفر

راوغوښتل او هغوی له حروشت حاجوئيم څخه د قيشون د سيند خواته روان شول.

۱۴) بيا دبورې باراق ته وويل: <لاړ شه! دا هغه ورځ ده چې

ځښتن به سيسرا تاته تسليموي. ځښتن ستاسو په مخکې روان دی. <
نو باراق د خپلو لسو زرو نفرو سره د تابور له غره څخه راکوز شو.
(۱۵) کله چې باراق د خپل لښکر سره حمله وکړه، ځښتن سيسرا د
خپلو ټولو جنگي گاديو او نفرو سره وارخطا کړ. سيسرا له خپلې
گادۍ څخه کوز شو او وتښتېده. (۱۶) باراق تر حروشت حاجوئيم
پورې د جنگي گاديو او لښکرو پسې شو او د سيسرا ټول لښکر
ووژل شو. يو نفر هم ژوندى پاتې نه شو.

(۱۷) سيسرا د ياعيل يعنې د قيني حابر د ښځې خېمې ته
وروتښتېده، ځکه چې د حاصور د پادشاه يابین او د قيني د طايفې
ترمنځ دوستانه اړيکې موجودې وې. (۱۸) ياعيل د سيسرا هرکلي ته
ورغله او ورته وېي ويل: <دنه راءه زما باداره، مه وپرېره. > نو
سيسرا د هغې خېمې ته ورننوت او ياعيل هغه په برستن کې پټ کړ.
(۱۹) سيسرا هغې ته وويل: <زه تېرى يم ماته لږې اوبه راکړه. >
هغې د شيدو ژى خلاص کړ او لږې شيدې يې ورته ورکړې او هغه
يې بېرته پټ کړ. (۲۰) سيسرا هغې ته وويل: <د خېمې په دروازه
کې ودرېره، که چېرې څوک راشي او پوښتنه وکړي چې دلته څوک
شته؟ ورته ووايه، نه. >

(۲۱) سيسرا ډېر سترې شوى ؤ او په درانده خوب ويده شو. بيا
ياعيل د حابر ښځې د خېمې يو مېخ او خټک راواخيستل او غلې
غلې سيسرا ته ورغله. هغې دا مېخ د هغه په شقيقه باندې داسې ټک
واهه چې سر يې په ځمکه کې ننوت او سيسرا مړ شو. (۲۲) کله چې
باراق د سيسرا د لټولو دپاره راغى، نو ياعيل د هغه مخې ته ورغله او
ويي ويل: <راءه چې هغه سړى دروښايم چې ته يې لټوې. > نو

باراق د هغې سره خپمې ته ننوت او هلته سيسرا په داسې حال كې چې مېخ يې په سر كې ننوتی ؤ، مړ پروت ؤ.

۲۳ نو په هغه ورځ خدای اسراييليانو ته د كنعان په پادشاه يابين باندې بری وركړ. ۲۴ له هغې ورځې څخه وروسته اسراييليان د يابين په مقابل كې قوي كېدل، ترڅو چې هغه يې له منځه يووړي.

د باراق او دبوري سندرہ

۵ په هغه ورځ دبوري او د ابيנוعم زوی باراق دا سندرہ وويله:

۲ > د څښتن ستاينه وکړئ!

چې مشري د اسراييلو رهبران کړي

او په خوښې سره خلک پيروي د هغوی کاندي

۳ تاسې واورئ پادشاهانو وکړئ پام ای حاکمانو

غرومه به زه ساز وایم به سندرہ

اسراييلو څښتن خدای ته

۴ کله لاړې د سعيره نه چې څښتنه

چې راووتې د سيمې له ادومه

ځمکه په لړزه شوه له اسمانه باران راغی

هو اوبه شولې راتوی د ورپڅو ځنی

غرونه په لړزه شول د سینا د څښتن مخ کې (۵)

د څښتن د اسراییلو خدای په مخ کې

د عنات د زوی شمجر په زمانه کې (۶)

د یاعیل په زمانه کې

سرکونه خطرناک وو کاروانو ته

مسافر په کړو لارو باندې تلل

ای دبورې، د اسراییلو کلي وران پاتې شول (۷)

ستا تر راتگه پورې تش پاتې شول

د یوې مور په شان ته راغلې اسراییلو لره

کړل اسراییلو کله غوره چې خدایان نوي (۸)

بیا په دې خاوره باندې جنگ راغی

د څلوپښت زرو اسراییلو منع کې

يوه نېزه او يا يو سپر هم نه و

٩ زه د اسراييل د قوماندې د مشرانو طرفدار يم

د هغو خلکو په خوا چې حاضر شوي دي په خپله خوبه

د خښتن ستاينه وکړئ!

١٠ اوورئ اي کسانو چې سپر پرئ په ښو خرو باندې

او کښنئ په کتو باندې

او هم هغو کسانو چې پياده گرځئ

١١ د سندرغاړو اوازونه گودرو کې اوورئ

بيانوي چې د خښتن فتحې

فتحې د قوم د اسراييلو فتحې

بيا د خښتن قوم ښکته روان شو

په طرف د دروازو يې د ښارگوټي

١٢ شه راوينه، شه راوينه، دبورې!

شه راوينه په سندره کړه لاس پورې

ای باراقه، ای ته زوی د ابینوعمه

پاخه بوخه اسیران درسره خپل دې

۱۳ بیا چې کوم خلک پاتې شوي وو

شو دوی راکوز خپلو مشرانو ته

د خښتن قوم ماته راغی چې جگړې ته آماده و

۱۴ راغلل هغوی لاندې درې ته له افرایمه خخه

د بنیامین او د هغوی د خلکو پسې

له ماخیر خخه راکوز قوماندانان شول

منصبداران له زبولونه راغلل

۱۵ د دبورې سره مشران د یساکار راغلل

هو، یساکار او هم باراق راغی

دوی شول په منډه په دره کې د باراق پسې

خو د روبین په قبيله کې شو پیدا نفاق

پرېکړه یې ونه شوه کولی چې دوی راشي که نه

١٦ خپلو پسونو سره ولې تاسو پاتې شولئ

چې غوړ ونیسئ شپنو ته چې رمو ته اوازونه کاندې؟

هو، د رویین په قبيله کې شو پیدا نفاق

پرېکړه یې ونه شوه کولی چې دوی راشي که نه

١٧ قبيله د جاد شوه پاتې د اردن د سیند ختیځ کې

او قبيله د دان شوه پاتې د کشتیو سره

قبيله د اشیر پاتې شوه په غاړه د دریاب کې

بندرونو ته نژدې هغوی ساکن شول

١٨ خو د زبولون او نفتالي خلکو

د جنگ میدان کې خپل ژوندون خطر کې واچاوه

١٩ پادشاهان راغلل، په تعنک کې د مجدو د ویالې څنگ کې

هغوی وکړله جگړه

د کنعان شاهانو وکړله جگړه

خو هغوی سپین زر یونورل

ستورو کوله چې جگره د اسمانونو څخه (۲۰)

چې په اسمان کې گرځېدل به هغوی یو خوا بل خوا

د سیسرا په ضد هغوی جگره کوله

د بنمنان له منځه یوړل د قیشون سیلاب (۲۱)

د قیشون څپې وهونکي سیند

ای زما ځانه، روانېره او قوي اوسه

د سیسرا اسونه تلل بڼه په تریکو باندي (۲۲)

ځمکه یې چپته کړله خپلو سومانو باندي

د څښتن فرېنټه وایي: په میروز لعنت ووايي (۲۳)

د هغه ځای په اوسېدونکو سخت لعنت ووايي

ځکه چې دوی د څښتن مرستې ته راغلي نه دي

چې د غښتلیو جنگیالیو مقابله کې د څښتن سره کومک وکړي

دېره بختوره ده یاعیل (۲۴)

څوک چې ده بڼځه د حابر قیني

زيات برکت دې هغه ومومي تر ټولو ښځو

چې په خېمو کې اوسي

سييرا وغوښتې اوبه خو هغې ورکړې شيدي (۲۵)

په شاهانه جام کې يې ورکړې شرومبې

هغې واخيست په يو لاس کې د خېمې مېخ (۲۶)

او په بل لاس کې يې خټک د مزدور

هغې وواهه سييرا او کره ورماته يې کوپړی

او شقيقه يې کره سوری د هغه

سييرا ولوېدلو پښو ته د هغې (۲۷)

هغه وغورزېد او هلته پروت و

هغه وغورزېده پښو ته د هغې او ولوېد

هغه په ځمکه باندي مړ پرېوت

د سييرا مور د کرکې نه وکتل (۲۸)

په ځير ځير يې د جالی له شا کتل

هغې وکړله پوښتنه: په راتلو کې د هغه جنګي ګاډۍ ولې ځنډ
وکړ؟

ولې نه اوړو اواز د ګاډۍ د عرابو؟

٢٩ پوهې ملګرې د هغې ورته ځواب ورکوي

تکراروي هغه له ځانه سره دا خبرې:

٣٠ هغوی نیولی غنیمت او هغه وپشي سره

یوه نجلۍ یا دوه انجونې هر عسکر دپاره

رنگین لباس سیسرا دپاره

ګلدوزي شوې ټوټې زما غاړې ته

٣١ ای څښتنه! دښمنان دې ستا هلاک شي د سیسرا په ډول

ټول

خو دوستان دې ستا ځلېږي د روښانه لمر په شان

له هغې وروسته په هغه خاوره کې څلوېښت کاله آرامي وه.

جدعون

٤ د اسراییلو قوم یو ځل بیا داسې کارونه وکړل چې د څښتن

په نظر کې بد وو، نو څښتن د مديانيانو قوم پرېښود چې په هغوی باندې اووه کاله حکومت وکړي. (۲) مديانيان دومره ظالمان وو چې د اسراييلو خلک د هغوی څخه په سمخو او د غونډيو په نورو خوندي ځايونو کې پټېدل. (۳) هرکله چې به اسراييليانو خپل فصلونه کرل، نو مديانيان، عماليقيان او د دښتې د قبيلو خلک به راتلل او په هغوی باندې به يې حمله کوله. (۴) دوی په هغه ځمکه کې خېمې ودرولې او د ځمکې حاصلات به يې تر غزې پورې له منځه وړل. له هغوی څخه به يې ټول پسونه، غوايان او خره بيول او د اسراييليانو دپاره يې هيڅ شی نه پرېښود چې ژوند ورباندې وکړي. هغوی به د خپلو څارويو او خېمو سره لکه د ملخانو په شان راتلل. هغوی او د هغوی د اوبنانو شمېر دومره زيات ؤ چې حساب يې نه شو کېدلی. دوی به راتلل او ځمکه به يې ويجاړوله (۶) او اسراييليان د هغوی په مقابل کې بې وسه شول.

(۷) نو د اسراييلو قوم د مديانيانو په ضد څښتن ته د مرستې دپاره فریاد وکړ (۸) او هغه ورته يو پيغمبر راولېږه چې هغوی ته يې د اسراييلو د څښتن خدای له خوا دا پيغام راوړ: >ما تاسو د مصر يعنې د هغه هېواد څخه چې په کې غلامان وئ، راوويستلئ. (۹) تاسو مې د مصريانو او هغو ټولو خلکو څخه چې په دې خاوره کې يې په تاسو باندې ظلم کاوه وژغورلئ. هغوی مې ستاسو له مخې څخه لېرې کړل او د هغوی ځمکه مې تاسو ته درکړه. (۱۰) تاسو ته مې وويل چې زه ستاسو څښتن خدای يم او که څه هم تاسو د اموريانو په خاوره کې اوسېرئ، مگر د هغو د خدايانو عبادت مه کوئ. خو تاسو زما خبرو ته غوږ ونه نيوه.<

۱۱) یوه ورځ د څښتن فرښته د عفره کلي ته راغله او د څپړی د ونې لاندې چې د یوآش ابیعزري ونه وه کښېناستله. د یوآش زوی جدعون په پټه د شرابو په گانې کې غنم ټکول چې مدیانیان یې ونه ویني. ۱۲) په هغه ځای کې د څښتن فرښته جدعون ته ښکاره شوه او ویې ویل: <ای زړور او قوي سپړه، څښتن ستا سره مل دی.>

۱۳) جدعون په ځواب کې وویل: <خو ښاغلیه، که څپړې څښتن له مونږ سره مل وي، نو دا هرڅه ولې زموږ سره وشول؟ څه شولې د هغه څپرانوونکې معجزې د کومو په هکله چې به زموږ پلرونو مونږ ته قصې کولې او داسې به یې ویل چې څښتن څنگه مونږ له مصر څخه راوویستلو؟ خو اوس یې مونږ پرینبي یو او مدیانیانو ته یې په لاس ورکړي یو.>

۱۴) بیا څښتن هغه ته مخ ورواړاوه او ویې ویل: <په خپل ټول قوت سره چې لرې یې، لاړ شه او اسراییلیان له مدیانیانو څخه وژغوره. زه په خپله تا لېرم.>

۱۵) جدعون په ځواب کې وویل: <خو څښتنه، زه څنگه کولی شم چې اسراییلیان وژغورم؟ د منسي په قبيله کې زما کورنۍ له ټولو څخه کمزورې ده او زه په خپله کورنۍ کې له ټولو څخه وړوکی نفر یم.>

۱۶) څښتن په ځواب کې وویل: <ته دا کار کولی شې ځکه چې زه به له تا سره مرسته وکړم. ته به مدیانیانو ته داسې په اسانۍ سره ماتې ورکړې لکه د یو نفر سره چې جنگ کوي.>

١٧) جدعون وويل: <كه چپرې ته په رښتيا سره غواړې چې زما سره مرسته وكړې، نو ماته يوه نښه وښايه چې دا ثابته كړي چې په رښتيا څښتن زما سره خبرې كوي. (١٨) مهرباني وكړه زما د راتگه پورې همدلته اوسه چې زه خپله نذرانه راوړم او ستا په حضور كې يې كېږدم.>

څښتن وويل: <زه به ستا د بېرته راتگ پورې دلته پاتې شم.>

١٩) جدعون كور ته ننوت او يو سپرلی يې حلال كړ. د هغه غوښه يې پخه كړه، لس كيلوگرامه اوږه يې راواخيستل او فطيره ډوډۍ يې ورڅخه پخه كړه. بيا هغه غوښه په يوه ټوكړۍ كې واچوله، د هغې ښوروا يې هم په يوه كاسه كې واچوله، د څښتن فرښتې ته يې چې د څپرې د ونې لاندې ناسته وه راوږه او د هغې په مخ كې يې كېښودله. (٢٠) فرښتې هغه ته وويل: <دا غوښه او ډوډۍ راواخله او په دې

گټ باندې يې كېږده او ښوروا ورباندې توی كړه.> او جدعون همداسې وكړل. (٢١) د څښتن فرښتې د امسا په څوكې باندې چې په لاس كې يې وه غوښه او ډوډۍ لمس كړه. د گټ څخه د اور لمبه پورته شوه او غوښه او ډوډۍ يې وسوزوله. وروسته بيا فرښته پناه شوه.

٢٢) كله چې جدعون پوه شو چې دا د څښتن فرښته وه، هغه له وېرې وويل: <ای څښتن تعالی! ما ستا فرښته مخامخ وليدله.>

٢٣) خو څښتن هغه ته وويل: <ارام شه. مه وېرېږه. ته به نه مړ كېږي.> (٢٤) جدعون د څښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ كړ او دا

نوم يې ورباندې کېښود چې <خښتن د سولې او سلامتۍ سرچينه ده>. او تر اوسه پورې هغه د ايبعزريانو د عفره په کلي کې پاتې دی.

٢٥ په هماغه شپه خښتن جدعون ته وويل: <د خپل پلار د پادې څخه دې يو غويی چې اووه کلن وي بوځه. او د خپل پلار د قربانۍ ځای چې د بعل دپاره دی، وران کړه او د اشيره بت چې د هغه په څنگ کې دی راوغورزوه. ٢٦ بيا خپل خښتن خدای ته ستاسو د کلي د غونډۍ په ډېر لوړ ځای باندې د قربانۍ يو مناسب ځای جوړ کړه. د اور دپاره د اشيره د بت د لرگيو څخه کار واخله او هغه غويی حلال کړه او د سوزېدونکې نذرانې په توگه يې وړاندې کړه. ٢٧ نو جدعون د خپلو نوکرانو څخه لس نفره له ځان سره بوتلل او د خښتن په خبره باندې يې عمل وکړ. نو څرنگه چې هغه د خپلې کورنۍ او د کلي د نورو خلکو څخه وپرېده چې د ورځې له خوا دا کار وکړي نو هغه کار يې د شپې له خوا وکړ.

٢٨ کله چې سبا سهار وختي د کلي خلک پاڅېدل، هغوی وليدل چې د بعل د قربانۍ ځای وران شوی ؤ او د اشيره بت چې د هغه په څنگ کې ؤ راغورزېدلی ؤ او غويی د قربانۍ په نوي ځای کې قرباني شوی ؤ. ٢٩ هغوی د يو بل څخه پوښتنه وکړه: <دا کار چا کړی دی؟> کله چې هغوی د دې خبرې څېړنه وکړه، نو معلومه شوه چې جدعون د يوآش زوی دا کار کړی دی. ٣٠ نو د کلي خلکو يوآش ته وويل: <خپل زوی راوباسه. هغه بايد ووژل شي، ځکه چې هغه د بعل د قربانۍ ځای وران کړی دی او د اشيره بت چې د هغه په څنگ کې ؤ هغه يې راغورزولی دی.>

﴿٣١﴾ مگر یوآش هغو ټولو خلکو ته چې د هغه مخالف وو وویل:
 >آیا تاسو د بعل دپاره دا بحث کوئ؟ آیا تاسو د هغه څخه دفاع
 کوئ؟ هرڅوک چې د هغه دپاره جگړه کوي هغه به تر سبا سهاره
 پورې وژل کېږي. که چېرې هغه خدای وي پرېږدئ چې هغه د خپل
 ځان ساتنه وکړي، دا د هغه د قربانۍ ځای دی چې وران شوی
 دی.< ﴿٣٢﴾ له هغه وخت څخه راپدېخوا جدعون د یربعل په نوم
 مشهور شو، ځکه چې یوآش وویل: >پرېږدئ چې بعل د خپل ځان
 څخه دفاع وکړي، ځکه چې دا د هغه د قربانۍ ځای دی چې وران
 شوی دی.<

﴿٣٣﴾ بیا ټول مدیانیان، عمالیقیان او د دبنتي د قبیلو خلک سره
 راټول شول، هغوی د اردن د سیند څخه تېر شول او د یزرعیل په دره
 کې یې خېمې ودرولې. ﴿٣٤﴾ په جدعون باندې د څښتن روح نازل
 شو او هغه سرنی وواهه او د ابیغزر د طایفې خلک یې راوغوښتل او
 هغوی د جدعون پسې روان شول. ﴿٣٥﴾ جدعون د منسي ټولې
 سیمې ته استازي ولېږل چې راشي او د هغه سره یوځای شي.
 همدارنگه هغه د اشیر، زبولون او نفتالي قبیلو ته هم استازي ولېږل او
 هغوی راغلل او د جدعون سره یوځای شول.

﴿٣٦﴾ بیا جدعون خدای ته وویل: >لکه څنګه چې تا وعده کړې ده
 چې اسرائیلیان به زما په لاس وژغورې، ﴿٣٧﴾ ښه ده، زه به د پسه
 وړی په درمند باندې کېږم. که چېرې سهار یوازې په وړیو باندې
 پرڅه پرته وي او ځمکه وچه وي، بیا به زه پوه شم چې ته به
 اسرائیلیان زما په لاس وژغورې.< ﴿٣٨﴾ او کټ مټ همداسې

وشول. كله چې جدعون بله ورځ سهار وختي پاڅېده، هغه لار او د پسه وړی يې په كاسه كې وزبېنلې او كاسه د اوبو څخه ډكه شوه. **(۳۹)** بيا جدعون خدای ته وويل: >په ما باندې په قهر نه شي.

اجازه راکړه چې يوه بله غوښتنه وکړم چې يو ځل بيا په وړيو باندې ازمايښت وکړم. دا ځل دې وړی وچې پاتې شي او ځمکه دې په پرځې باندې لنده شي. <**(۴۰)** په هغه شپه خدای همداسې وکړل. سهار يوازې وړی وچې وې، خو ځمکه په پرځې باندې لنده وه.

د جدعون له خوا د مديانيانو ماتې

۷ **(۱)** يوه ورځ سهار وختي جدعون د خپلو ټولو نفرو سره پاڅېده، هغوی لارل او د حرود د چينې په خوا كې يې خپمې ودرولې. د مديانيانو كمپ د هغوی شمال خواته د موره غره ته نژدې په يوه دره كې ؤ.

(۲) څښتن جدعون ته وويل: >ستا نفر ډېر زيات دي. كه چېرې تاسو ټول پرېږدم چې د مديانيانو سره وجنگېږئ او هغوی ته ماتې ورکړئ، نو بيا به اسراييليان لافې وهي او وايي به چې مونږ په خپل زور خپل ځانونه ژغورلي دي. **(۳)** نو خلکو ته اعلان وکړه او ووايه چې هرڅوک چې ډارن وي او له جنگ څخه وپريږي هغه دې بېرته کور ته لار شي او مونږ به دلته د جلعاد په غره كې پاتې شو. < نو دوه ويشت زره نفره بېرته لارل او يوازې لس زره نفر پاتې شول.

(۴) څښتن جدعون ته وويل: >ستا نفر اوس هم زيات دي. هغوی

ښکته چينې ته بوځه او هلته به هغوی ستا دپاره بېل کړم. زه به تاته ووايم چې څوک درسره لار شي او څوک بېرته کور ته لار شي. <

٥) کله چې جدعون خپل سړي لاندې اوبو ته بوتلل، څښتن هغه ته وويل: <سړي په دوو ډلو ووېشه. په يوه ډله کې هغه ټول واچوه چې اوبه د لاسونو په لپو کې را اخلي او په خپلو ژبو يې لکه د سپيو څټي. په بله ډله کې هغه ټول واچوه چې زنگنونه لاندې لگوي او د ويالې څخه اوبه په خپلو خلو څښي.> ٦) يوازې د سړيو درې سوو يې په لاسونو اوبه وڅښلې. نورو ټولو خپل زنگنونه لاندې ولگول او اوبه يې د ويالې نه په خلو وڅښلې. ٧) څښتن جدعون ته وويل: <زه به په دغو درې سوه نفرو چې اوبه يې وڅټلې تاسو وژغورم او مديانيان به درته تسليم کړم. نور ټول نفر پرېږده چې خپلو کورونو ته لار شي.> ٨) نو جدعون يوازې درې سوه نفر د ځان سره وساتل او د پاتې نفرو څخه يې خواږه او سړني راټول کړل او هغوی يې خپلو کورونو ته رخصت کړل. د مديانيانو کمپ د هغوی څخه لاندې په دره کې ؤ.

٩) هغه شپه څښتن په جدعون باندې امر وکړ: <پاخه او د مديانيانو په کمپ باندې حمله وکړه، زه تاته په هغوی باندې بری درکوم. ١٠) خو که چېرې ته د حملې کولو څخه وېرېږې، نو د خپل نوکر فوره سره کمپ ته کوز شه. ١١) نو ته به د مديانيانو خبرې واورې چې څه وايي. وروسته به جرأت پيدا کړې چې په کمپ باندې حمله وکړې.> نو هغه د خپل نوکر سره د کمپ پوستې ته کوز شو. ١٢) مديانيان، عماليقيان او د دښتې د قبيلو خلک لکه د ملخانو په شان په دره کې خپاره شوي وو او هغوی د درياب د شگو

په شان بې شمېره اوبنان درلودل. (۱۳) کله چې جدعون هلته ورسېده، هغه واورېدل چې یو نفر خپل ملګري ته خپل خوب بیانوي. هغه ویل: <ما خوب ولید چې د اوریشو یوه ډوډۍ راغله او زمونږ په کمپ باندې راورغړېده. خېمه یې ووهله او هغه راجپه شوه او په ځمکه باندې هواره شوه.>

(۱۴) د هغه ملګري په ځواب کې وویل: <ستا خوب یوازې یوه معنی لري او هغه دا چې د اسرایلي یوآش زوی جدعون د تورې سره راځي. خدای هغه ته په مدیانیانو او زمونږ په ټولو لښکرو باندې بری ورکړی دی.>

(۱۵) کله چې جدعون دا خوب او د هغه تعبیر واورېده، هغه په سجده پرېوت او د څښتن عبادت یې وکړ. بیا هغه بېرته د اسرایلو کمپ ته ستون شو او غږ یې وکړ: <پاڅی! څښتن تاسو ته د مدیانیانو په لښکرو باندې بری درکړی دی.> (۱۶) هغه دا درې سوه نفره په دریو ډلو ووېشل او هر یو ته یې یو سرنی او یو خالي منګی چې څراغ په کې ؤ ورکړ. (۱۷) او هغوی ته یې وویل: <کله چې زه کمپ ته ورنژدې شوم، نو ماته ګورئ، هرڅه چې زه کوم تاسو هم همداسې وکړئ. (۱۸) کله چې ما او زما ډلې سرنی ووهل، تاسو هم د کمپ په شاوخوا کې سرنی ووهئ او چیغې ووهئ: مونږ د څښتن او جدعون دپاره جنگېرو.>

(۱۹) جدعون د خپلو سلو نفرو سره د نیمې شپې څخه مخکې د مدیانیانو د کمپ څنډې ته ورسېد، په هماغه وخت کې پهره بدله شوې وه. دوی سرنی ووهل او هغه منګي چې په لاسونو کې یې وو

هغه يې مات کړل (۲۰) او نورو دوو ډلو هم همداسې وکړل. هغوی ټولو په خپلو چپو لاسونو کې خراغونه نيولي وو او په ښي لاسونو کې يې سړني نيولي وو او چيغې يې وهلې: <د څښتن او د جدعون دپاره توره!> (۲۱) هر نفر په خپل ځای د کمپ شاوخوا کې ولاړ ؤ او د دښمن ټولو لښکرو چيغې وهلې او وتښتېدل. (۲۲) په داسې حال کې چې د جدعون نفرو سړني وهل، څښتن د دښمنانو لښکرې په خپل منع کې سره په جنگ اخته کړلې او هغوی په يو بل باندې د تورو په واسطه حمله وکړه. هغوی د بيت شطه څخه د صريرت خواته د آبل محولا پورې چې طبات ته نژدې ؤ وتښتېدل.

(۲۳) بيا جدعون د نفتالي او اشير قبيلو او له ټول منسي څخه نفر راوغوښتل او هغوی راغلل او په مديانيانو پسې شول. (۲۴) جدعون د افرایم ټولې غرنۍ سيمې ته استازي ولېږل چې هغوی ته ووايي: <راکوز شئ او د مديانيانو په مقابل کې وجنگېږئ. د اردن سيند او ويالې تر بيت باره پورې ونيسئ ترڅو مديانيان ورڅخه تېر نه شي.> نو د افرایم ټول نفر راغونډ شول او تر بيت باره پورې يې د اردن سيند او ويالې ونيولې. (۲۵) هغوی د مديانيانو دوه مشران چې غراب او زيب نومېدل ونيول. غراب يې د غراب په گټ وواژه او زيب يې د شرابو جوړولو په ځای کې چې د زيب په نوم يادېده وواژه. دوی د مديانيانو تعقيبولو ته دوام ورکړ او د غراب او زيب سرونه يې د اردن د سيند په ختيځ کې جدعون ته راوړل.

۱) د افرایم خلکو جدعون ته وویل: >تا ولې زمونږ سره داسې رویه وکړه؟ تا ولې مونږ د مديانيانو سره د جگړې په وخت کې راونه غوښتلو؟< او هغه یې سخت ملامت کړ.

۲) خو جدعون په ځواب کې وویل: >ما چې کوم کار کړی دی هغه ستاسو د کار په پرتله هیڅ هم نه دی. حتی هغه وړوکی کار چې تاسو د افرایم خلکو کړی دی هغه زمونږ د ټولې طایفې د کارونو څخه زیات ارزښت لري. ۳) تاسو د خدای په مرسته د مديانيانو دوه مشران یعنې غراب او زيب ووژل. ما څه کړي دي چې ستاسو سره یې مقایسه کړم؟< په دې خبره د هغوی قهر سوړ شو.

۴) وروسته بیا جدعون د خپلو درې سوه نفرو سره د اردن د سیند څخه تېر شو. که څه هم هغوی ډېر ستومانه شوي وو، خو بیا هم د خپلو دښمنانو پسې وو. ۵) کله چې هغوی سوکوت ته ورسېدل، جدعون د ښارگوټي خلکو ته وویل: >مهرباني وکړئ زما نفرو ته د خوړلو دپاره یو څه ورکړئ. هغوی ډېر ستړي دي خو مونږ د مديانيانو پادشاهان زبح او صلمونع تعقیبوو.<

۶) خو د سوکوت مشرانو وویل: >تاسو تر اوسه پورې زبح او صلمونع نه دي نیولي، نو مونږ ولې ستا لښکرو ته ډوډۍ ورکړو؟<

۷) جدعون وویل: >ښه ده! کله چې څښتن زبح او صلمونع ماته په لاس راکړل، نو بیا به زه بېرته راشم او ستاسو غوښې به د صحرا

په اغزو باندې وشکوم. < ۸ > جدعون له هغه ځای څخه فنوعیل

ته لاړ او د هغه ځای له خلکو څخه یې خواږه وغوښتل خو د فنوعیل خلکو هم د سوکوت د خلکو په شان هغه ته ځواب ورکړ.

۹ > جدعون د فنوعیل خلکو ته وویل: < کله چې زه په سلامتی

سره بېرته راشم، نو ستاسو برج به راوغورزوم! >

۱۰ > په دې وخت کې زیح او صلومونع تقریباً د پنځلس زره عسکرو

سره په قرقور کې وو. د دښتې د قومونو د ټولو لښکرو څخه یوازې هم دومره نفر پاتې شوي وو، ځکه چې یو لک او شل زره عسکر په

جگړه کې وژل شوي وو. ۱۱ > جدعون د کاروان د تېرېدلو په لاره

باندې چې د نوبح او یجبها په ختیځ کې وه لاړ او یوناخاپه یې د

مدیانیانو په لښکرو باندې حمله وکړه. ۱۲ > د مدیانیانو دوه

پادشاهان زبح او صلومونع وټنښېدل، خو جدعون په هغوی پسې شو،

ویې نیول او د هغوی ټول لښکر یې سخت وارخطا کړ.

۱۳ > له جگړې څخه وروسته جدعون کور ته روان شو. هغه د

حارس په غاښي باندې روان ؤ ۱۴ > او یو ځوان یې چې د سوکوت

اوسېدونکی ؤ ونیوه او پوښتنه یې ورڅخه وکړه چې د سوکوت

ماموران او سپین بریږي څوک دي. هغه ځوان ورته د سوکوت د اووه

اویا نفرو نومونه ولیکل. ۱۵ > بیا جدعون لاړ او د سوکوت خلکو ته

یې وویل: < تاسو ماته پېغور راکاوه او ویل مو چې تا تر اوسه پورې

زیح او صلومونع نه دي نیولي، نو مونږ ولې ستاسو ستړي شویو لښکرو

ته ډوډۍ ورکړو؟ دا دی وگورئ زیح او صلومونع دلته دي. > ۱۶ > بیا

هغه د دښتې اغزي راواخیستل او د سوکوت مشران یې په اغزیو

باندې ووېل او سزا يې ورته ورکړه. (۱۷) همدارنگه هغه د فنوعيل
برج وران کړ او د ښارگوټي ټول سړي يې ووژل.

(۱۸) بيا هغه له زبح او صلوموع څخه پوښتنه وکړه: <هغه خلک چې
تاسو په تابور کې ووژل، هغه څه ډول خلک وو؟>

هغوی په ځواب کې وويل: <هغوی ستا په شان وو، هر يو لکه د
شاهزاده په شان ؤ.>

(۱۹) جدعون وويل: <هغوی زما سکه وروڼه وو. زه د څښتن په
نوم قسم خورم، که چېرې تاسو هغوی نه وای وژلي نو ما به هم تاسو
نه وای وژلي.> (۲۰) بيا هغه خپل مشر زوی يتر ته وويل: <پورته
شه او هغوی ووژنه!> مگر هغه خپله توره راونه ايستله ځکه چې
هغه لا هلک ؤ او ووپرېده.

(۲۱) بيا زبح او صلوموع جدعون ته وويل: <راشه ته په خپله مونږ
ووژنه. د هلک څخه د سړي کار مه غواړه.> نو جدعون هغوی
دواړه ووژل او کوم زېورات چې د هغوی د اوبسانو په غاړو کې وو
هغه يې واخيستل.

د جدعون بت

(۲۲) له هغې وروسته اسراييليانو جدعون ته وويل: <ته زمونږ
پادشاه شه او ستا څخه وروسته دې ستا اولاده په مونږ باندې
پادشاهي وکړي. ځکه چې تا مونږ له مديانيانو څخه ژغورلي يو.>

٢٣) جدعون په ځواب کې وويل: >نه به زه او نه به زما زوی

ستاسو پادشاه شي. څښتن به ستاسو پادشاه وي. (٢٤) خو زه ستاسو څخه يوه غوښتنه كوم. تاسو هر يو ماته له خپل غنيمت څخه يوه يوه غوږوالی راکړئ. < (د دښمن عسکر چې اسماعيليان وو د سرو زرو غوږوالی به يې اچولې.)

٢٥) خلکو په ځواب کې وويل: >مونږ په خوشالی سره خپلې

غوږوالی تاته درکوو. < نو هغوی يوه چپنه وغوږوله او هر نفر په کې خپلې غوږوالی چې په غنيمت کې يې نيولې وې واچولې. (٢٦) د سرو زرو د غوږواليو وزن چې جدعون واخيستلې شل کيلوگرامه و، پرته له گانو، غاړکيو او د مديانيانو د پادشاهانو د شاهانه کاليو او هغو ځنځيرونو څخه چې د هغوی د اوبنانو په غاړو کې وو. (٢٧)

جدعون له هغو سرو زرو څخه يو بت جوړ کړ او هغه يې په خپل ښارگوتي يعنې عفره کې کېښود. ټولو اسراييليانو خدای پرېښود او د بت د عبادت دپاره هلته لاړل. دا کار د جدعون او د هغه د کورنی دپاره يو دام شو.

د جدعون مړينه

٢٨) نو مديانيان د اسراييليانو په مقابل کې کمزوري شول او نور يې

نه شو کولی چې سر راپورته کړي. د جدعون په ژوندانه کې څلوېښت کاله په هغه خاوره کې ارامي وه.

٢٩) جدعون بېرته خپل کور ته ستون شو او هلته اوسېده. (٣٠)

جدعون اويا زامن درلودل ځکه چې ډېرې ښځې يې درلودلې. (٣١)

هغه يوه وينځه هم درلودله چې په شكيم کې اوسېدله، هغې هم د هغه

دپاره يو زوی وزېراوه او جدعون ورباندې ايملک نوم کېښود. (۲۲)

جدعون د يواښ زوی په پوخ عمر کې مړ شو او د خپل پلار په هديره کې يې په عفره يعنې د ابيعزر د طايفې په ښارگوټي کې ښخ کړ.

(۲۳) څنگه چې جدعون مړ شو، د اسراييلو قوم يو ځل بيا د خداى

سره بې وفايي وکړه او د بعل د بتانو عبادت يې پيل کړ. هغوى د

بعل بريت څخه خپل خداى جوړ کړ (۲۴) او خپل څښتن خداى يې

چې هغوى يې د خپل شاوخوا ټولو دښمنانو څخه ژغورلي وو، هېر

کړ. (۲۵) سره له دې چې يروبعل (جدعون) د اسراييليانو دپاره ښه

ښه کارونه کړي وو، خو هغوى د هغه له کورنۍ سره وفاداري ونه

ښودله.

ايملک

۹ (۱) يوه ورځ د جدعون زوی ايملک خپلو ماماگانو ته چې په

شکيم کې وو ورغى، هغوى او د خپلې مور ټولې طايفې ته يې وويل:

(۲) > د شکيم د ټولو سړيو څخه پوښتنه وکړئ چې تاسو ته کومه

يوه لاره ښه ده؟ چې اويا تنه يعنې د جدعون ټول زامن په تاسو

باندې پادشاهي وکړي او که يوازې يو نفر؟ په ياد ساتئ، ايملک

ستاسو خپل هډوکى او خپله وينه ده. < (۳) کله چې د هغه ماماگانو

دا ټولې خبرې د شکيم خلکو ته وکړې، نو هغوى پرېکړه وکړه چې د

ايملک څخه پيروي وکړي، ځکه چې هغه يې خپلوان ؤ. (۴)

هغوی هغه ته د بل بریت له بتخانې څخه او یا مثقاله سپین زر ورکړل او په هغو باندې یې لنډگران اجیر و نیول چې د هغه سره یوځای شي.

۵ هغه د خپل پلار کور ته چې په عفره کې ؤ لاړ او د یوې تیرې په سر باندې یې خپل او یا ناسکه وروڼه ووژل. خو یوتام چې د جدعون کشر زوی ؤ ځان ورڅخه پټ کړ او ژوندی پاتې شو. ۶

بیا د شکیم او بیت ملو ټول سړي سره راغونډ شول او د څپرې مقدسې ونې ته چې په شکیم کې وه ورغلل او د ایملک په سر یې د پادشاهۍ تاج کېښود.

۷ کله چې یوتام له دې څخه خبر شو، هغه د جرزیم د غره سرته وخوت او هغوی ته یې چیغې کړې: >د شکیم خلکو ماته غوږ ونیسئ نو خدای به تاسو ته غوږ ونیسي. ۸ یو وخت ونې سره راټولې شولې چې د ځانونو دپاره یو پادشاه وټاکي. هغوی د زیتون ونې ته وویل: ته زمونږ پادشاه شه. ۹ خو د زیتون ونې په ځواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلو تپلو د تولیدولو څخه چې د خدایانو او انسانانو د احترام دپاره استعمالیږي، لاس واخلم؟ ۱۰ بیا ونو د اینځر ونې ته وویل: ته زمونږ پادشاه شه. ۱۱ مگر د اینځر ونې په ځواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلې بڼې او خوږې مېوې له تولیدولو څخه لاس واخلم؟ ۱۲ بیا ونو د انګورو تاک ته وویل: راځه زمونږ پادشاه شه. ۱۳ خو تاک هم په ځواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلو شرابو د تولیدولو څخه چې خدایان او انسانان خوشالوي، لاس واخلم؟ ۱۴ په پای کې ټولو ونو د اغزیو بوتې ته وویل: راځه ته زمونږ

پادشاه شه. (۱۵) د اغزيو بوتې په ځواب کې وويل: که چېرې تاسو په رښتيا غواړئ چې زه ستاسو پادشاه شم، بيا راشئ او زما د سيوري لاندې پناه واخلي. که نه، نو زما د اغزينو خانگو څخه به د اور لمبه پورته شي او حتی د لبنان د صبر ونې به هم وسوزوي.

(۱۶) - (۱۸) زما پلار جدعون ستاسو په خاطر خپل ژوند په خطر کې واچاوه، ستاسو دپاره يې جنگ وکړ او تاسو يې د مديانيانو څخه وژغورلي. آيا تاسو هغه ته په بدل کې د هغه د کورنۍ سره مهرباني وښودله؟ نه، تاسو داسې ونه کړل. تاسو د هغه د کورنۍ په مقابل کې راپورته شوي او په هغې تيرې باندې مو د هغه اويا زامن ټول ووژل. آيا دا صحيح کار ؤ چې تاسو ايملک خپل پادشاه کړ؟ هغه فقط زما د پلار د وينځې زوی دی. خو يوازې په دې خاطر چې هغه ستاسو خپلوان دی، هغه مو د شکيم پادشاه کړ.

(۱۹) نو که چېرې هغه کار چې تاسو نن د جدعون او د هغه د کورنۍ سره وکړ، د اخلاص او صداقت له مخې وي، نو بيا تاسو دې د ايملک څخه خوشاله اوسئ او هغه دې ستاسو څخه خوشاله اوسي. (۲۰) که نه، نو له ايملک څخه دې د اور لمبه راووزي او د شکيم او بيت ملو سړي دې وسوزوي. او د شکيم او بيت ملو له سړيو څخه دې د اور لمبه راووزي او ايملک دې وسوزوي. < (۲۱) بيا يوتام وتښتېده او لاړ چې په بئير کې واوسېږي، ځکه چې هغه د خپل ورور ايملک څخه وېرېده.

(۲۲) ايملک په اسراييلو باندې درې کاله حکومت وکړ. (۲۳) بيا

خدای د ایملک او د شکیم د خلکو ترمنځ دبنمني پیدا کړه او هغوی د ایملک په مقابل کې خیانت وکړ. (۲۴) دا کار د دې دپاره وشو ترڅو ایملک او د شکیم خلک چې د هغه سره یې د جدعون د اویا زمانو په قتلولو کې مرسته کړې وه، د خپلو عملونو سزا وویني. (۲۵) د ایملک په خلاف د شکیم خلکو په غونډیو باندې نفر په کمین کې کښول او هرڅوک چې به له هغه ځایه تېرېده هغه به یې لوټاوه او ایملک له دې کار څخه خبر شو.

(۲۶) په دې وخت کې جعل د عابد زوی د خپلو ورونو سره شکیم ته کډه وکړه او د هغه ځای اوسېدونکو په هغه باندې اعتبار وکړ. (۲۷) د انگورو د حاصلاتو وخت راورسېده او د شکیم خلک خپلو باغونو ته ورننوتل او انگور یې راټول کړل. د هغو څخه یې شراب جوړ کړل او جشن یې ونیوه. بیا هغوی د خپل خدای عبادتځانې ته لاړل، هلته یې خوراک وکړ او شراب یې وڅښل او په ایملک باندې یې ملنډې ووهلې. (۲۸) جعل وویل: <مونږ د شکیم خلک څه ډول خلک یو؟ ولې مونږ د ایملک خدمت کوو؟ هغه څوک دی؟ آیا هغه د جدعون زوی او زبول د هغه مرستیال نه دی؟ مگر مونږ ولې د هغه خدمت وکړو؟ خپل نیکه حمور ته چې ستاسو د طایفې بنسټ یې کېښود، وفادار اوسئ. (۲۹) کاشکې زه ستاسو مشر وای، نو تاسو به مې د ایملک له شر څخه خلاص کړي وای. ما به هغه ته ویلي وای چې خپل ټول لښکر دې راوغواړه او جنگ ته راووزه!>

(۳۰) کله چې د ښار والي زبول د جعل دا خبره واورېده، هغه ډېر په قهر شو. (۳۱) هغه په پټه ایملک ته استازي ولېږل او استازو ورته

وويل: <د عابد زوی جعل د خپلو ورونو سره شکیم ته راغلی دی او هغوی ستا په ضد د ښار اوسېدونکي راپاروي. (۳۲) ته باید د خپلو نفرو سره د شپې راشې او په پتیبو کې پټ شې. (۳۳) سبا سهار د لمر خاته په وخت کې پاڅه او په ښار باندې یوه ناڅاپه حمله وکړه. کله چې جعل د خپلو نفرو سره ستا په مقابل کې جگړې ته راووزي، نو ته د هغوی سره په خپل ټول قوت مقابله وکړه.>

(۳۴) نو د شپې له خوا ایملک او د هغه لښکرې روانې شوې، هغوی په څلورو ډلو کې سره تقسیم شول او د شکیم څخه د باندې پټ شول. (۳۵) کله چې ایملک او د هغه نفرو ولیدل چې جعل راوتلی او د ښار د دروازې په خولې کې ولاړ دی، نو هغوی د خپلو پټو ځایونو څخه راووتل. (۳۶) جعل هغوی ولیدل او زبول ته یې وویل: <گوره، د غرونو له څوکو څخه خلک رانښکته کېږي.>

زبول په ځواب کې وویل: <هغه سړي نه دي، هغه یوازې د غرونو سیوري دي.>

(۳۷) جعل بیا وویل: <گوره! خلک د غره څخه رانښکته کېږي او بله ډله یې د خپرې د ونې په لاره چپرته چې خلک فال گوري راروانه ده!>

(۳۸) بیا زبول هغه ته وویل: <اوس ستا لافې چپرته دي؟ تا به پوښتنه کوله چې ولې باید د ایملک خدمت وکړو. دا هغه نفر دي چې تا ورباندې ملنډې وهلې. اوس لاړ شه او جگړه ورسره وکړه.> جعل د شکیم نفر راوویستل او له ایملک سره یې جگړه وکړه. (۳۹)

٤٠) جعل و تنبتېد او ايملک ورپسې شو. د بنار د دروازي تر خولي پورې ډېر نفر تپيان پراته وو. (٤١) ايملک په ارومه کې سکونت اختيار کړ. زبول، جعل او د هغه وروڼه له شکيم څخه وويستل، نو هغوی ونه شو کولی چې نور هلته واوسېږي.

٤٢) بله ورځ ايملک خبر شو چې د شکيم خلک غواړي چې پتيو ته ووزي. (٤٣) نو هغه خپل نفر په دريو ډلو ووېشل او هغوی په پتيو کې پټ شول او انتظار يې کاوه. کله چې هغه وليدل چې خلک له بنار څخه راوړي، نو هغوی د پتېدلو د ځای څخه راووتل او د شکيم په خلکو باندې يې حمله وکړه. (٤٤) ايملک د خپلو نفرو سره په بېره مخکې لاړ چې د بنار دروازه ونيسي، په دې وخت کې نورو دوو ډلو په هغو خلکو باندې چې په پتيو کې وو حمله وکړه او ټول يې ووژل. (٤٥) جنگ ټوله ورځ دوام وموند. هغوی بنار ونيوه او د هغه ځای خلک يې ووژل. بنار يې وران کړ او په ځمکه باندې يې مالگه وشيندله.

٤٦) د دې خبرې په اورېدلو سره کوم بناريان چې د شکيم په برج کې وو د بل بریت د بتخانې کلا ته ننوتل. (٤٧) کله چې ايملک خبر شو چې هغوی هلته راټول شوي دي، (٤٨) نو د خپلو ټولو نفرو سره د صلومون غره ته وخوت. هغه تبر واخيست او يو څو څانگې يې پرې کړې او په خپلو اوږو يې کېښودلې. هغه په خپلو نفرو باندې حکم وکړ: <ژر شی! کوم کار چې زه يې کوم تاسو يې هم وکړئ!> (٤٩) نو هر سړي له ونې څخه يوه يوه څانگه پرې کړه، بيا هغوی ايملک پسې روان شول او هغه لرگي يې د کلا په دېوالونو باندې

کېښودل او هغه کلا يې وسوزوله. نو د شکيم د کلا ټول خلک چې تقريباً زر تنه نارينه او ښځې وې، مړه شول.

٥٠) بيا ايملک د تاباز په ښار باندې حمله وکړه. ښار يې محاصره کړ او هغه يې ونيوه. ٥١) دننه په ښار کې يو قوي برج ؤ چې د ښار ټول سړي او ښځې د مشرانو سره هغه ته وروتنېدل. د خپلو ځانونو پسې يې دروازې وتړلې او بام ته وختل. ٥٢) کله چې ايملک راغی چې په برج باندې حمله وکړي، نو دروازو ته ورغی چې برج ته اور واچوي. ٥٣) مگر يوې ښځې د بام له سر څخه د هغه په سر باندې د مېچنې پل راوغورزاوه او د هغه کوپړۍ يې ماته کړه. ٥٤) ايملک په چالاکۍ سره خپل عسکر ته چې وسلې يې ورسره انتقالولې غږ وکړ: <خپله توره راوباسه او ما ووژنه. زه نه غواړم چې خلک ووايي چې ايملک د يوې ښځې له لاسه ووژل شو. > نو هغه ځوان د هغه په گېډه کې توره ورومنډله او هغه مړ شو. ٥٥) کله چې اسراييليانو وليدل چې ايملک مړ دی، نو ټول خپلو کورونو ته لاړل.

٥٦) په دې ډول خدای د ايملک څخه د هغه جرم بدله واخيسته کوم چې هغه د خپل پلار په مقابل کې کړی ؤ او خپل اويا وروڼه يې وژلي وو. ٥٧) همدارنگه خدای د شکيم د خلکو څخه د هغوی د ټولو بدو کارونو بدله واخيسته او د جدعون د زوی يوتام لعنت په هغوی باندې راغی.

تولع

۱۰ (۱) د ایملک له مړینې څخه وروسته د فواه زوی او د دودو لمسی تولع د اسراییلو د ژغورلو دپاره راغی. هغه د یساکار له قبیلې څخه ؤ او د افرایم په غرنۍ سیمه کې د شامیر په ښارگوټي کې اوسېده. (۲) هغه درویشت کاله د اسراییلو مشر ؤ. بیا هغه مړ شو او په شامیر کې ښخ کړای شو.

یائیر

(۳) له تولع څخه وروسته جلعادي یائیر راغی. هغه دوه ویشت کاله د اسراییلو مشر ؤ. (۴) هغه دېرش زامن درلودل چې هر یو خپل خر درلود. هغوی په جلعاد کې دېرش ښارگوټي درلودل چې تر نن ورځې پورې د یائیر د ښارگوټو په نوم یادېږي. (۵) کله چې یائیر مړ شو هغه په قامون کې ښخ کړای شو.

یفتاح

(۶) اسراییلیانو یو ځل بیا د څښتن په مقابل کې گناه وکړه او د بل او عشتاروت بتانو او د سوریې، صیدون، موآب، عمون او فلسطین خدایانو ته یې په عبادت لاس پورې کړ. هغوی څښتن پرېښود او د هغه عبادت کول یې بس کړل. (۷) نو څښتن په هغوی باندې په قهر شو او هغوی یې فلسطینیانو او عمونیانو ته په لاس ورکړل، (۸) اتلس کاله هغوی ظلم وکړ او ټول اسراییلیان یې چې په جلعاد کې د اردن د سیند ختیځ خواته د اموریانو په هېواد کې اوسېدل وځورول. (۹) عمونیان د یهودا، بنیامین او افرایم د قبیلو سره د جگړې دپاره حتی^۱ د اردن له سیند څخه تېر شول. اسراییلیان په ډېر لوی مصیبت

اخته شول. (۱۰) بيا اسراييليانو څښتن ته فرياد وکړ او ويې ويل:
>مونږ ستا په مقابل کې گناه کړې ده ځکه چې ته زمونږ خدای يې
او مونږ ته پرېښودلې او د بعل د بتانو عبادت مو شروع کړ.<

(۱۱) څښتن هغوی ته دا ځواب ورکړ: >هغه وخت چې مصريانو،
اموريانو، عمونيانو، فلسطينيانو، (۱۲) صيدونيانو، عماليقيانو او
معونيانو په تاسو باندې ظلم کاوه او تاسو ماته فرياد وکړ، آيا له
هغوی څخه مې ونه ژغورلې؟ (۱۳) خو تاسو زه پرېښودم او د نورو
خدایانو عبادت مو وکړ، نو زه به نور تاسو ونه ژغورم. (۱۴) لاړ شئ
هغو خدایانو ته فرياد وکړئ چې تاسو خپلو ځانونو دپاره غوره کړي
دي. کله چې د تکليف سره مخامخ کېږئ نو پرېږدئ چې هغوی مو
وژغوري.<

(۱۵) خو د اسراييلو خلکو څښتن ته وويل: >مونږ گناه کړې ده. څه
چې ستا خوښه وي زمونږ سره يې وکړه، خو اوس مونږ له عمونيانو
څخه وژغوره.< (۱۶) نو هغوی له پرديو خدایانو څخه لاس
واخيست او د څښتن عبادت يې شروع کړ. نو څښتن نور د هغوی
تکليفونه نه شول ليدلي.

(۱۷) بيا د عمونيانو لښکرې د جنگ دپاره تيارې شوې او په جلعاد
کې يې خېمې ودرولې. اسراييليان سره راغونډ شول او د جلعاد په
مصفه کې يې خېمې ودرولې. (۱۸) د جلعاد مشرانو يو او بل ته
وويل: >هرچا چې اول په عمونيانو باندې حمله وکړه، هغه به د
جلعاد د ټولو خلکو مشر شي.<

۱۱ (۱) يفتاح يو زړور عسکر ؤ چې د جلعاد څخه ؤ. د هغه د پلار نوم جلعاد ؤ او مور يې فاحشه وه. (۲) جلعاد د خپلې نکاح کړې بڼخې څخه نور زامن هم درلودل. کله چې هغوی لوی شول نو يفتاح يې له کوره وويست او ورته ويې ويل: <ته به زمونږ په کورنۍ کې ميراث ترلاسه نه کړې، ځکه چې ته د بلې بڼخې زوی يې.> (۳) نو يفتاح له خپلو ورونو څخه وتښتېد او د طوب په خاوره کې اوسېده او هلته د هغه په شاوخوا خوشې خلک راټول شول او د هغه پسې شول.

(۴) څه موده وروسته عمونيانو د اسراييلو سره جنگ شروع کړ.

(۵) نو د جلعاد مشران لارل چې يفتاح د طوب د خاورې څخه

راولي. (۶) هغوی هغه ته وويل: <راشه او زمونږ قوماندان شه،

ترڅو مونږ وکولی شو د عمونيانو سره جگړه وکړو.>

(۷) خو يفتاح په ځواب کې وويل: <تاسو زما څخه دومره کرکه

کوله چې زه مو د خپل پلار د کور پرېښودلو ته مجبور کړم. اوس

چې په تاسو باندې تکليف راغلی دی، نو ماته راغلی.>

(۸) مشرانو وويل: <خو مونږ اوس ستا څخه غواړو چې بېرته

راشې. که چېرې د عمونيانو سره په جنگ کې زمونږ مشري وکړې،

نو مونږ به تا د جلعاد د ټولو خلکو مشر کړو.>

(۹) يفتاح په ځواب کې وويل: <که چېرې تاسو ما د عمونيانو سره

د جگړې دپاره بوځئ او څښتن هغوی ماته په لاس راکړي، آيا زه به

په رښتيا ستاسو مشر شم؟>

١٠ د جلعاد مشرانو يفتاح ته په ځواب کې وويل: <څښتن به

زمونږ ترمنځ شاهد وي. مونږ وعده کوو څه چې ته وايې هماغسې به کوو.> ١١ نو يفتاح د جلعاد د مشرانو سره لار او خلکو هغه خپل مشر او قوماندان وټاکه. کومې خبرې چې يفتاح مشرانو ته کړې وې، هغه يې په مصفحه کې د څښتن په حضور کې تکرار کړلې.

١٢ بيا يفتاح د عمون پادشاه ته استازي ورولېدل چې هغه ته

ووايي: <ته زمونږ سره څه دښمني لرې؟ تا ولې زمونږ په هېواد باندې حمله کړې ده؟>

١٣ د عمون پادشاه د يفتاح استازو ته په ځواب کې وويل: <کله

چې اسراييليان له مصر څخه ووتل، هغوی زما ځمکه د ارنون له سيند څخه نيولې د ييوق او د اردن د سيندونو پورې ونيوله. اوس په سوله ايز ډول هغه ماته بېرته راکړه.>

١٤ يفتاح بېرته د عمون پادشاه ته استازي ورولېدل ١٥ چې هغه

ته ووايي: <دا خبره رښتيا نه ده چې اسراييلو د موآبيانو او عمونيانو ځمکه نيولې وه. ١٦ بلکه کله چې اسراييليان له مصر څخه ووتل، هغوی د دښتې په لاره باندې سرې بحيرې ته او بيا قادش ته لاړل.

١٧ بيا هغوی د ادوم پادشاه ته استازي ولېدل چې له هغه څخه د هغه د خاورې څخه د تېرېدلو دپاره اجازه واخلي، خو د ادوم پادشاه

هغوی ته اجازه ورنه کړه. هغوی د موآب له پادشاه څخه هم دا غوښتنه وکړه، خو هغه هم اجازه ورنه کړه چې د هغوی د خاورې په لاره لاړ شي. نو اسراييليان په قادش کې پاتې شول. ١٨ بيا هغوی د دښتې په لاره لاړل او د ادوم او د موآب په هېوادونو باندې راتاو

شول او د موآب ختيځ خواته راغلل. د ارنون د سيند په بله غاړه باندې يې خېمې ودرولې، مگر د ارنون د سيند څخه تېر نه شول ځكه چې هغه د موآب سرحد ؤ. (١٩) بيا اسراييليانو سيحون د اموريانو پادشاه ته چې پايتخت يې په حشبون كې ؤ، استازي ولېږل او له هغه څخه يې اجازه وغوښتله چې د هغوى د خاورې په لاره باندې خپل هېواد ته لاړ شي. (٢٠) مگر سيحون په اسراييليانو باندې اعتبار ونه كړ چې د هغه د سيمې له لارې تېر شي. هغه خپل ټول نفر راغونډ كړل او په ياهص كې يې خېمې ودرولې او په اسراييليانو باندې يې حمله وكړه. (٢١) خو د اسراييلو څښتن خداى اسراييليان په سيحون او د هغه په لښكر باندې بريالي كړل. نو اسراييليانو د هغو اموريانو ټوله سيمه چې هغوى په كې اوسېدل ونيوله. (٢٢) هغوى د اموريانو ټوله سيمه د ارنون له سيند څخه د يېوق تر سيند پورې او د دنبتي څخه د اردن تر سيند پورې ونيوله. (٢٣) نو دا د اسراييلو څښتن خداى ؤ چې د خپل قوم يعنې اسراييلو په خاطر يې اموريان وشړل. آيا تاسو د دې هڅه كوي چې هغه بېرته واخلي؟ (٢٤) هرڅه چې تاسو ته خپل خداى كموش دركړي دي هغه تاسو خپلو ځانونو ته وساتئ، خو هرڅه چې زمونږ څښتن خداى مونږ ته راکړي دي هغه به مونږ خپلو ځانونو ته وساتو. (٢٥) آيا ته د صفور د زوى بالاق څخه چې د موآب پادشاه ؤ بهتر يې؟ آيا هغه كله د اسراييلو سره كومه دعوه كړې ده يا يې د هغوى سره جگړه كړې ده؟ (٢٦) درې سوه كاله كيږي چې اسراييليان په حشبون، عروعر او د هغو شاوخوا كليو او هغو ټولو ښارگوټو كې چې د ارنون د سيند په غاړه پراته دي اوسېږي. تاسو په هغه وخت كې ولې هغه بېرته ونه نيول؟ (٢٧) ما ستا سره څه بدي نه ده كړې، بلكه ته زما سره بدي كوي او

راغلی یې چې جگره راسره وکړې. خښتن چې قاضي دی، پر پرده چې هغه نن د اسرایلیانو او عمونیانو ترمنځ پرېکړه وکړي چې زموږ څخه کوم یو په حقه دی، اسراییل یا عمون. < ۲۸ > خود عمون پادشاه د یفتاح پیغام ته هیڅ توجه ونه کړه.

۲۹ > بیا په یفتاح باندې د خښتن روح نازل شو. څنگه چې هغه د جلعاد او منسي څخه تېر شو، یو لښکر یې تیار کړ او د جلعاد مصفې ته راستون شو او له هغه ځای څخه عمون ته لاړ. < ۳۰ > یفتاح د خښتن سره قسم وخور او ویې ویل: < که چېرې عمونیان ماته په لاس راکړي، > ۳۱ > نو کله چې زه په بریالیتوب سره راستون شم نو اولنی نفر چې زما د کور څخه به زما لیدلو ته راووزي، هغه به د خښتن وي او زه به هغه د سوزېدونکې نذارنې په توګه قرباني کړم. < ۳۲ > نو یفتاح له سیند څخه تېر شو او د عمونیانو سره یې جګړه وکړه او خښتن هغه ته بری ورکړ. < ۳۳ > هغه د عروعر څخه د منیت د شاوخوا سیمې پورې او د آبیل کرامیم پورې شل ښارګوټي له منځه یوړل. په هغه ځای کې زیاته وژنه وشوه او عمونیانو د اسراییلو له خوا ماتې وخورله.

د یفتاح لور

۳۴ > کله چې یفتاح خپل کور ته چې په مصفه کې ؤ راستون شو، هغه نفر چې د هغه مخې ته ورغی د هغه لور وه، هغې نڅا کوله او چمبه یې وهله. دا د هغه یوازینی اولاد ؤ. له هغې پرته هغه نه زوی درلود او نه لور. < ۳۵ > کله چې هغه خپله لور ولیدله نو له غمه یې خپل کالي وشلول او چیغې یې کړې: < ای زما لورې! تا زما زړه

مات کړ! ولې دې زه ودردولم؟ ماڅښتن ته نذر منلی دی او زه نه شم کولی چې د هغه څخه وگرځم.

۳۶ هغې ورته وویل: <که چېرې تا د څښتن سره وعده کړې وي،

نو څنگه چې دې ویلي دي هماغسې کار راسره وکړه، ځکه چې

څښتن ستا له دښمنانو یعنی عمونیانو څخه ستا بدله واخیسته.> ۳۷

مگر هغې د خپل پلار څخه دا غوښتنه وکړه: <زما دپاره یو کار

وکړه. ما د دوو میاشتو دپاره پرېږده چې د خپلو ملگرو سره په

غرونو کې وگرځم او هلته ویر وکړم ځکه چې زه به په پېغلتوب کې

مړه شم.>

۳۸ هغه وویل: <لاړه شه> او هغه یې پرېښودله چې د دوو

میاشتو دپاره لاړه شي. هغه د نجونو سره غرونو ته لاړه او ویې ژړل

ځکه چې هغه به ناواده شوې او بې اولاده مړه شي. ۳۹ وروسته له

دوو میاشتو هغه بېرته خپل پلار ته راغله او د هغې پلار چې څښتن

ته کوم نذر منلی ؤ هغه یې پوره کړ او هغه پېغله وه چې مړه شوه.

له دې وروسته دا په اسراییلو کې یو رواج شو ۴۰ چې هر کال به د

اسراییلو پېغلي د څلورو ورځو دپاره وتلې او د جلعادي یفتاح د لور

دپاره به یې ویر کاوه.

د افرایم د قبیلې او د یفتاح ترمنځ جگړه

۱۲ د افرایم نفر د جگړې دپاره تیار شول. هغوی د اردن له

سیند څخه صافون ته پورې وتل او یفتاح ته یې وویل: <کله چې ته د عمونیانو سره د جگړې دپاره تللې، مونږ دې ولې د مرستې دپاره راونه غوښتلو؟ اوس به مونږ ستا کور ستا سره یوځای وسوزوو!>

۲ مگر یفتاح هغوی ته وویل: <ما او زما قوم د عمونیانو سره سخته شخړه درلوده. ما ستاسو څخه مرسته وغوښتله، خو تاسو زمونږ سره مرسته ونه کړه. ۳ کله چې ما ولیدل چې تاسو مرسته نه کوئ، نو ما خپل ژوند په خطر کې واچاوه او د هغوی سره د جگړې دپاره له سرحد څخه واوښتلم او څښتن ماته په هغوی باندې بری راکړ. اوس راغلي یی چې زما سره جگړه وکړی؟> ۴ خو د افرایم خلکو وویل: <تاسو د جلعاد خلک فقط د افرایم مهاجرین یئ. او اوس هم په هغې خاوره کې اوسېږئ چې هغه د افرایم او منسی خاوره ده.>

نو یفتاح د جلعاد لښکرې سره راټولې کړلې. بیا هغوی حمله وکړه او د افرایم لښکرو ته یې ماتې ورکړه. ۵ جلعادیانو د اردن د سیند څخه د تېرېدلو ټولې لارې ونیولې چې د افرایمیانو د تېښتې مخه ونیسي. نو کله به چې د افرایمیانو څخه کوم یو غوښتل چې د اردن له سیند څخه تېر شي، نو د جلعاد خلکو به ورڅخه پوښتنه کوله چې <آیا ته افرایمی یی؟> که چېرې هغه به وویل چې <نه!>، ۶ نو هغوی به ویل چې <صحيح ده، ته شبولت ووايه.> مگر هغه به <سبولت> ویل ځکه چې هغه به یې صحيح نه شو تلفظ کولی، نو هغه نفر به یې نیوه او هلته به یې واژه. په هغه وخت کې دوه څلوېښت زره افرایمیان د اردن د سیند په غاړه ووژل شول.

٧) يفتاح شپږ کاله د اسراييلو مشري وکړه. بيا هغه مړ شو او په

جلعاد کې په خپل ښارگوتي کې ښخ کړای شو.

ابسان، ايلون او عبدون

٨) له يفتاح څخه وروسته ابسان چې د بيت لحم څخه ؤ د

اسراييلو مشري وکړه. ٩) هغه دېرش زامن او دېرش لورگانې

درلودلې. هغه خپلې لورگانې نورو طايفو ته په نکاح ورکړې او د

نورو طايفو څخه يې دېرش انجونې راوستلې چې خپلو زامنو ته يې

په نکاح کړي. ابسان اووه کاله د اسراييلو مشري وکړه. ١٠) بيا هغه

مړ شو او په بيت لحم کې ښخ کړای شو.

١١) له ابسان څخه وروسته ايلون چې د زبولون د قبيلې څخه ؤ

لس کاله د اسراييلو مشري وکړه. ١٢) بيا هغه مړ شو او د زبولون د

سيمې په ايلون نومي ځای کې ښخ کړای شو.

١٣) له ايلون څخه وروسته د هليل زوی عبدون چې د فرعتون

څخه ؤ د اسراييلو مشر شو. ١٤) هغه څلوېښت زامن او دېرش

لمسيان درلودل چې هر يو به په خپل خر سپرېده. عبدون اته کاله د

اسراييلو مشري وکړه. ١٥) بيا هغه مړ شو او د افرايم په سيمه

فرعتون کې چې د عماليقيانو په غرنۍ سيمه کې پروت ؤ ښخ کړای

شو.

۱۳ (۱) اسراييليانو يو ځل بيا د خښتن په مقابل کې گناه وکړه. نو خښتن فلسطينيان پرېښودل چې څلوېښت کاله په هغوی باندې حکومت وکړي.

(۲) په هغه وخت کې د زرع په ښارگوټي کې يو سړی اوسېده چې نوم يې مانوح ؤ او د دان له قبيلې څخه ؤ. د هغه ښځه شنډه وه او اولاد يې نه درلود. (۳) يوه ورځ د خښتن فرېښته هغې ښځې ته ښکاره شوه او ورته ويې ويل: <ته شنډه او بې اولاده يې. خو ژر به اميدواره شي او زوی به وزېږوي. (۴) پام کوه چې هيڅ شراب يا بېر ونه خښې او حرام شيان ونه خوري. (۵) کله چې ستا زوی وشو نو هيڅکله بايد د هغه وينښتان ونه خرايې، ځکه چې هغه به د زېږېدو له ورځې څخه د نذر په توگه خدای ته وقف شي. هغه به اسراييل د فلسطينيانو څخه وژغوري.>

(۶) بيا هغه ښځه خپل مېړه ته ورغله او ورته ويې ويل: <ماته يو نبي راغی. هغه د خدای د فرېښتې په شان ښکارېده او ډېر هييتناک ؤ. ما له هغه څخه دا پوښتنه ونه کړه چې ته له کوم ځای څخه راغلی يې او هغه هم ماته خپل نوم ونه ښوده. (۷) خو هغه راته وويل: ته به اميدواره شي او يو زوی به وزېږوي. شراب يا بېر به نه خښې او حرام شيان به نه خوري، ځکه چې دا هلک به له زېږېدو څخه نيولې د مړينې تر ورځې پورې د نذر په توگه خښتن ته وقف وي.>

(۸) بيا مانوح خښتن ته دعا وکړه او ويې ويل: <ای خښتنه، زه

تاته سوال کوم، هغه نبي چې تا رالېرلی ؤ هغه پرېرده چې يو ځل بيا راشي او مونږ ته وښايي چې کله هغه هلک پيدا شي د هغه پالنه څنگه وکړو. <

۹) خدای د مانوح غوښتنه قبوله کړه او په داسې حال کې چې هغه ښځه په پټي کې ناسته وه، فرښته بېرته هغې ته راغله. په هغه وخت کې د هغې مېړه مانوح له هغې سره نه ؤ. ۱۰) نو هغه په منډه خپل مېړه ته ورغله او ويې ويل: <هغه سړی چې هغه ورځ ماته ښکاره شوی ؤ هغه بيا راغلی دی. >

۱۱) مانوح د خپلې ښځې سره روان شو او هغه سړي ته ورغی او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <آيا ته هغه سړی يې چې زما د ښځې سره يې خبرې کړې وې؟ > هغه په ځواب کې وويل: <هو. >

۱۲) بيا مانوح وويل: <کله چې ستا خبرې رښتيا شي، هغه هلک بايد څه وکړي؟ هغه بايد څه قسم ژوند وکړي؟ >

۱۳) د څښتن فرښتې په ځواب کې وويل: <ستا ښځه بايد زما په ټولو خبرو باندې عمل وکړي. ۱۴) هر شی چې د انګورو څخه جوړېږي هغه بايد ونه خوري. هغه دې نه شراب څښي، نه بېر او نه دې حرام شيان خوري. هرڅه چې مې ورته ويلې دي په هغو باندې دې عمل وکړي. >

۱۵) - ۱۶) مانوح په دې نه پوهېده چې هغه د څښتن فرښته وه. نو

هغې ته يې وويل: <مهرباني وکړه تر هغه وخته پورې دلته پاتې شه ترڅو مونږ تاته يو سپرلی تيار کړو.>

مگر فرښتې په ځواب کې وويل: <که زه پاتې هم شم، ستا ډوډۍ به ونه خورم. خو که چېرې ته غواړې هغه تياره کړې نو هغه د يوې نذرانې په توگه څښتن ته وسوزوه.>

١٧) مانوح وويل: <ستا نوم څه دی؟ کله چې ستا خبرې رښتيا شي نو بيا به مونږ ستا عزت کوو.>

١٨) فرښتې پوښتنه وکړه: <ته ولې غواړې چې زما نوم وپېژنې؟ ځکه چې زما د نوم په معنی 'باندې پوهېدل د انسان د قدرت څخه وتلی کار دی.>

١٩) نو مانوح يو سپرلی او يو څه غلې دانې واخيستل او په يو گټ باندې يې څښتن ته وړاندې کړل. څښتن د مانوح او د هغه د ښځې د سترگو په وړاندې داسې عجيبه کار وکړ: (٢٠) - (٢١) څنگه چې د اور لمبه د قربانۍ د ځای څخه د اسمان په لوري پورته شوه، نو مانوح او د هغه ښځې وليدل چې د څښتن فرښته هم په هغې لمبې کې اسمان ته پورته شوه. نو بيا مانوح پوه شو چې هغه سړی د څښتن فرښته وه او مانوح او د هغه ښځه په ځمکه باندې پرمخې پرېوتل. هغوی بيا هيڅکله هغه فرښته ونه ليدله.

٢٢) مانوح خپلې ښځې ته وويل: <مونږ به په رښتيا سره مړه شو، ځکه چې خدای مو ليدلی دی!>

۲۳ مگر د هغه بښځې په ځواب کې وويل: <که چېرې څښتن

زمونږ د وژلو نيت درلودلی، نو هغه به زمونږ نذرانې قبولې کړې نه وای او نه به يې مونږ ته دا ټول شيان بنودلي وای او نه به يې مونږ ته په دې وخت کې دا خبرې کړې وای.>

۲۴ هغې بښځې يو هلک وزېراوه او په هغه باندې يې شمشون نوم

کېښود. هغه لوی شو او څښتن هغه ته برکت ورکړ. ۲۵ او هغه وخت چې شمشون د زرعې او اشتاول ترمنځ د دان په کمپ کې ؤ، د څښتن روح د هغه په قوي کولو شروع وکړه.

د شمشون واده

۱۴ ۱ يوه ورځ شمشون تمنې ته لاړ او هلته يې يوه فلسطينی

نجلی وليدله. ۲ کله چې هغه بېرته کور ته راستون شو نو خپل مور او پلار ته يې وويل: <ما په تمه کې يوه فلسطينی نجلی وليدله. هغه ماته وکړی، زه غواړم چې د هغې سره واده وکړم.>

۳ مگر مور او پلار يې ورڅخه پوښتنه وکړه: <آيا ستا د قوم او

خپلوانو په منځ کې نجلی نشته چې ته غواړې په هغو کافرو فلسطينيانو کې بښځه وکړې؟>

مگر شمشون خپل پلار ته وويل: <همدا نجلی راته وکړی. هغه زما خوښه ده.>

۴ د هغه مور او پلار نه پوهېدل چې دا کار د څښتن له طرفه ؤ،

ځکه چې څښتن یوه موقع کتله چې د فلسطینیانو په مقابل کې کوم عمل وکړي. په هغه وخت کې فلسطینیانو په اسراییلو باندې حکومت کاوه.

۵ نو شمشون د خپل مور او پلار سره تمې ته روان شو. د تمې د انګورو باغونو ته نژدې یو ځوان زمري په شمشون باندې حمله وکړه. ۶ یوناخاپه د څښتن روح هغه قوي کړ او هغه په تشو لاسونو زمري دوه ټوټې کړ لکه یو سپرلی چې دوه ټوټې شي. مګر هغه خپل مور او پلار ته په دې هکله څه ونه ویل.

۷ بیا هغه لاړ او د هغې نجلی سره یې خبرې وکړې او هغه یې خوښه شوه. ۸ څه موده وروسته کله چې شمشون د هغې سره د واده کولو دپاره بېرته روان شو، هغه د لارې څخه راوګرځېد چې د هغه زمري جسد وويني کوم یې چې وژلی ؤ. هغه زمري ته وکتل او حیران شو چې د هغه په بدن کې ډېرې د شاتو مچې او شات وو. ۹ هغه په خپلو لاسونو یو څه شات راوتورل او په لاره کې یې وخوړل. بیا هغه خپل مور او پلار ته ورغی او هغوی ته یې هم لږ ورکړل او هغوی وخوړل. مګر شمشون هغوی ته ونه ویل چې دا شات یې د مړه زمري له بدن څخه راخيستي وو.

۱۰ د هغه پلار د واده دپاره تیاری نیوه چې شمشون هلته په تمه کې یوه مېلمستیا چې په هغې زمانه کې د ځوانانو ترمنځ رواج ؤ جوړه کړه. ۱۱ کله چې فلسطینیانو ولیدل چې شمشون څه قسم سپری دی، نو هغوی خپلو دېرشو ځوانانو ته وویل چې د هغه سره په مېلمستیا کې پاتې شي. ۱۲ شمشون هغوی ته وویل: >اجازه

راکړئ چې تاسو ته يوه معما ووايم. که چېرې تاسو ماته د مېلمستيا په اووه ورځو کې د هغې ځواب راکړ، زه به تاسو ته د کتان دېرش جوړه ساده کالي او دېرش جوړه ښکلي کالي درکړم. (۱۳) خو که چېرې تاسو ځواب رانکړ، تاسو بايد ماته دېرش جوړه د کتان ساده کالي او دېرش جوړه ښکلي کالي راکړئ.

هغوی ورته وويل: >ته خپله معما مونږ ته ووايه چې مونږ يې واورو.<

(۱۴) هغه وويل:

له خوړونکي څخه د خوړلو شی راووت

له زورور څخه يو خوړ شی راووت

له دريو ورځو وروسته بياهم هغوی ونه شو کولی چې د معما ځواب پيدا کړي.

(۱۵) په څلورمه ورځ هغوی د شمشون ښځې ته وويل: >ته خپل مېړه وغولوه چې مونږ ته د دې معما معنی^۱ ووايي او که نه، نو مونږ به تا او ستا د پلار کورنی وسوزوو. آيا تاسو مونږ دلته د دې دپاره راغونښتي يو چې لوټ مو کړئ؟<

(۱۶) بيا د شمشون ښځه خپل مېړه ته په ژړا ورغله او ويې ويل: >زه درباندي گرانه نه يم! ته زما څخه کرکه کوې. تا زما وطندارانو ته يوه معما ويلې ده، مگر د هغې معنی^۱ دې ماته نه ده ويلې!<

شمشون وويل: <ما حتى' خپل مور او پلار ته هم نه دي ويلي، نو تاته يې ولې ووايم؟> (۱۷) هغې د مېلمستيا په ټولو اوو ورځو کې وژړل. خو په اوومه ورځ هغه ورته د معما معنی 'وويله، ځکه چې هغه يې ډېر تنگ کړ. بيا هغې د معما ځواب هغو ځوانانو ته ووايه. (۱۸) په اوومه ورځ د لمر پرېواته څخه مخکې د ښارگوټي خلک هغه ته راغلل او ويې ويل:

د شاتو څخه به څه شی ډېر خوږ وي؟

د زمري څخه به څه شی ډېر قوي وي؟

شمشون ځواب ورکړ:

زما په غوا باندې که تاسو قلبه کړې نه وای

نو دا معما به مو حل کړې نه وای

(۱۹) یوناخاپه د څښتن روح هغه قوي کړ او هغه د اشقلون ښار ته

لاړ او د هغه ځای دېرش نفره يې ووژل. هغوی يې لوڅ کړل او د

هغوی جامې يې هغو خلکو ته ورکړې چې معما يې حل کړې وه. بيا

هغه ډېر په قهر سره بېرته د خپل پلار کور ته لاړ. (۲۰) او د شمشون

ښځه د هغه ملگري ته چې په واده کې يې د هغه خدمت کاوه واده

شوه.

۱۵ (۱) څه موده وروسته د غنمو د لو په وخت کې شمشون د خپلې ښځې د لیدلو دپاره ورغی او هغې ته یې د سوغات په توګه یو سپرلی یووړ. شمشون د هغې پلار ته وویل: <زه غواړم چې د خپلې ښځې کوټې ته لاړ شم.>

مګر هغه ورته اجازه ورنه کړه چې دننه لاړ شي. (۲) هغه شمشون ته وویل: <ما په رښتیا فکر کاوه چې ته له هغې څخه کرکه کوې، نو هغه ما ستا ملګري ته ورکړه. خو د هغې کشره خور له هغې څخه ډېره ښایسته ده، د دې په ځای ته کولی شې د هغې سره واده وکړې.>

(۳) شمشون وویل: <دا ځل چې په فلسطينيانو باندې هرڅه وکړم زه به بې گناه يم!> (۴) نو هغه لاړ او درې سوه ګیدران یې ونيول او یوه یوه جوړه یې لکۍ په لکۍ سره وتړل. بیا هغه د لکیو په هرې جوړې پورې یو یو څراغ وتاړه. (۵) بیا یې څراغونو ته اور واچاوه او ګیدران یې د فلسطينيانو په ولاړو فصلونو کې خوشې کړل. هغه د ګډیو انبارونه او ولاړ فصلونه د انگورو او زیتونو د باغونو سره وسوزول. (۶) کله چې فلسطينيانو پوښتنه وکړه چې <دا کار چا کړی دی؟>، کوم چا هغوی خبر کړل چې <دا کار شمشون کړی دی ځکه چې د هغه خسر چې د تمنې څخه دی، د شمشون ښځه د هغه ملګري ته واده کړې وه.> نو فلسطينیان لاړل او هغه ښځه او د هغې پلار یې ژوندي وسوزول.

۷) شمشون هغوی ته وویل: <خرنگه چې تاسو داسې کار کړی

دی، نو زه قسم خورم ترڅو چې ستاسو څخه مې د هغوی بدل نه

وي اخیستی تر هغې پورې به ارام نه کښېنم.> (۸) شمشون په

هغوی باندې ډېره سخته حمله وکړه او ډېر نفر یې ورڅخه ووژل. بیا

هغه لاړ او د عیظام د گټ په سمخه کې اوسېده.

فلسطینیانو ته د شمشون له خوا ماتې

۹) فلسطینیان لاړل او د یهودا په سیمه کې یې خېمې ودرولې او د

لحي په ښارگوټي باندې یې حمله وکړه. (۱۰) د یهودا خلکو پوښتنه

وکړه: <تاسو ولې په مونږ باندې حمله کوئ؟>

هغوی په ځواب کې وویل: <مونږ د دې پاره راغلي یو چې شمشون

ونیسو او هغه کار ورسره وکړو کوم چې هغه زموږ سره وکړ.> (۱۱)

نو د یهودا درې زره نفره د عیظام د گټ سمخې ته لاړل او شمشون

ته یې وویل: <ته خبر نه یې چې فلسطینیان په مونږ باندې حکومت

کوي؟ تا زموږ سره څه وکړل؟>

هغه په ځواب کې وویل: <کوم کار چې هغوی زما سره کړی و، ما

هم د هغوی سره هماغسې کار وکړ.>

۱۲) هغوی ورته وویل: <مونږ د دې دپاره راغلي یو چې تا وټرو

او فلسطینیانو ته دې وسپارو.>

شمشون وویل: <زما سره قسم وخورئ چې تاسو به مې په خپله نه

١٣ هغوی وویل: <صحیح ده، مونږ به ستا لاسونه وتړو او هغوی ته به دې وسپارو. مونږ به تا نه وژنو.> نو هغوی په دوو نویو رسی گانو باندې د هغه لاسونه وتړل او د گټ څخه یې بېرته راوست.

١٤ کله چې شمشون لحي ته ورسېد، فلسطینیان په منډه د هغه خواته ورغلل او چیغې یې وهلې. یوناخاپه د څښتن روح هغه قوي کړ او هغه رسی گانې یې چې د هغه لاسونه ورباندې تړل شوي وو لکه د سوزېدلي کتان په شان وشلولې او هغه ولوېدلې. ١٥ بیا شمشون د یوه داسې خره د ژامې هډوکي پیدا کړ چې په هماغو نژدې وختونو کې مردار شوی ؤ. هغه خپل لاس وراوړد کړ، هغه یې راواخیست او زر تنه یې ورباندې ووژل. ١٦ نو شمشون وویل:

ما زر نفره ووژل

د خره د ژامې په هډوکي باندې

ما د مړو څخه جوړې ډېرې گانې کړلې

د خره د ژامې په هډوکي باندې

١٧ کله چې هغه خپلې خبرې خلاصې کړې، نو د ژامې هډوکي یې په ځمکه وغورزاوه او هغه ځای یې د ژامې د هډوکي د غونډۍ په نوم یاد کړ.

۱۸) بيا شمشون ډېر تږى شو، نو هغه خښتن ته فریاد وکړ او ویې ویل: >تا خپل بنده ته داسې لوی بری ورکړ. آیا اوس به له تندي څخه مړ کېږم او دې کافرو فلسطینیانو ته به په لاس ورځم؟< ۱۹) بيا خدای هلته په لحي کې په ځمکه کې د یو تش ځای څخه اوبه جاري کړلې. شمشون هغه وڅښلې او بيا یې قوت وموند او تازه شو. نو هغه چینه یې د فریاد کوونکي د چينې په نوم یاده کړه او هغه تر اوسه پورې په لحي کې ده. ۲۰) شمشون د فلسطینیانو د واکمنۍ په دوران کې شل کاله د اسراییلو یو مشر ؤ.

شمشون په غزه کې

۱۶) یوه ورځ شمشون د فلسطینیانو ښار غزې ته لاړ او هلته هغه یوه فاحشه ولیدله او د هغې کور ته ورغی چې شپه ورسره تېره کړي. ۱) د غزې خلک خبر شول چې شمشون هلته دی. نو هغوی هغه ځای محاصره کړ او هغه ته یې ټوله شپه د ښار په دروازه کې انتظار وکړ. هغوی ټوله شپه غلي وو او د ځانونو سره یې ویل: >مونږ به د سهار تر رڼا کېدلو پورې صبر وکړو او بيا به یې ووژنو.< ۲) مگر شمشون تر نیمې شپې پورې هلته په بستره کې پروت ؤ. بيا هغه پاڅېده او د ښار دروازه یې د هغې د چوکاټ سره راوښوله او د اړم او ټولو شیانو سره یې وویستله. هغه یې په خپلو اوږو باندې کېښوده او د هغې غونډۍ سرته یې چې حبرون ته مخامخ وه یوړله.

شمشون او دلیله

٤) څه موده پس، شمشون په يوې نجلۍ باندې چې دليله نومېدله مين شو، څوک چې د سورق په دره کې اوسېدله. ٥) د فلسطينيانو مشران هغې ته ورغلل او ورته ويې ويل: <شمشون وغولوه چې تاته ووايي چې هغه ولې دومره قوي دی. همدارنگه مونږ څنگه وکولى شو هغه مغلوب کړو ترڅو هغه وتړو او کمزورى يې کړو. که دا کار وکړې نو مونږ هر يو به تاته يوولس سوه مثقاله سپين زر درکړو.>

٦) نو دليلې شمشون ته وويل: <مهرباني وکړه ماته ووايه چې ته ولې دومره قوي يې. څنگه څوک کولى شي چې تا وتړي او کمزورى دې کړي؟>

٧) شمشون په ځواب کې وويل: <که چېرې څوک ما د ليندې په اوو نويو مزو باندې چې وچ شوي نه وي وتړي، نو زه به کمزورى شم او د عادي خلکو په شان به شم.>

٨) نو فلسطيني مشرانو دليلې ته د کمان اووه نوي مزي چې وچ شوي نه وو راوړل او هغې شمشون وټاړه. ٩) دليلې يو څو نفره د خپل کور په بله کوټه کې پټ کړي وو، نو هغې شمشون ته غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> مگر شمشون هغه مزي لکه د اومري په شان چې په اور کې سوزېدلى وي وشکول. نو هغوى د شمشون د زور په راز پوه نه شول.

١٠) بيا دليلې شمشون ته وويل: <تا په ما باندې ملنډې ووهلې او درواغ دې راته وويل. اوس ماته ووايه چې تا څنگه څوک تړلى شي.>

١١ هغه وويل: <که چېرې څوک ما په داسې رسيو باندې وتړي چې هيڅ کار ورڅخه اخيستل شوی نه وي، نو زه به کمزوری شم او د عادي خلکو په شان به شم.>

١٢ نو دليلې نوې رسی راواخيستې او شمشون يې ورباندې وتاړه. د مخکې ځل په شان نفر په بله کوټه کې پټ وو. هغې شمشون ته غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> مگر هغه د خپلو لاسونو څخه رسی لکه د تارونو په شان وشکولې.

١٣ بيا دليلې شمشون ته وويل: <ته تر اوسه پورې په ما باندې ملنډې وهې او ماته درواغ وايې. اوس راته ووايه چې تا څنگه څوک تړلی شي.>

هغه په ځواب کې وويل: <که چېرې ته زما د سر اووه کوچی په کارگاه باندې د تار سره واوبې او په يو مېخ باندې يې کلکې کړې، نو زه به د نورو خلکو په شان کمزوری شم.> نو په هغه وخت کې چې هغه ويده و، دليلې د هغه د سر اووه کوچی له تار سره واوبدلې (١٤) او په مېخ باندې يې کلکې کړې.

هغې بيا شمشون ته غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> هغه د خوب څخه راويښ شو او کارگاه يې د مېخ او تارونو سره راوويستله.

١٥ نو دليلې هغه ته وويل: <ته څنگه وايې چې زه درباندي گرانه يم، حال دا چې ته په ما باندې باور هم نه کوي؟> دا دريم ځل دی

چې ته په ما باندې ملنډې وهې او د خپل زور راز دې ماته نه

وايې. < ١٦ > دليلي په دې خبرو باندې چې هره ورځ به يې شمشون

ته کولې، هغه ډېر تنگ کړ. < ١٧ > نو شمشون آخر هغې ته خپل راز

ووايه. هغه وويل: <زما د سر وينستان هيڅکله خريل شوي نه دي،

ځکه چې زه د زېږېدو له وخت څخه خدای ته د نذر په توگه وقف

شوی يم. که چېرې زما سر وخريل شي، نو زه به خپل قوت له لاسه

ورکړم او د نورو خلکو په شان به کمزوری شم.>

< ١٨ > کله چې دليله پوه شوه چې شمشون ورته حقيقت بيان کړ، نو

هغې د فلسطينيانو مشرانو ته دا خبر ورولېږه: <تاسو يو ځل بيا

راشئ شمشون ماته خپل راز بيان کړ.> نو هغوی راغلل او هغه

پيسې چې د هغې سره يې وعده کړې وه له ځانه سره راوړې. < ١٩ >

دليلي شمشون په خپل زنگون باندې ویده کړ، بيا هغې يو سړی

راوغوښت او د شمشون د وينستو اووه کوچی يې وخريلې. نو دليلې

هغه کمزوری کړ او هغه خپل قوت له لاسه ورکړ. < ٢٠ > بيا هغې

شمشون ته غږ کړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا

ونيسي!> هغه له خوبه راوينښ شو او فکر يې وکړ چې زه به د

مخکې په شان په يو ټکان سره خپل ځان ازاد کړم. مگر شمشون نه

پوهېده چې څښتن هغه پرېښی و. < ٢١ > فلسطينيانو هغه ونيوه،

سترگې يې ورڅخه وويستلې او غزې ته يې يووړ. هلته هغوی

شمشون په برنجي زولنو وتاړه، په زندان کې يې واچاوه او مجبور يې

کړ چې غلې دانې مېچن کړي. < ٢٢ > مگر له خريلو څخه وروسته د

هغه وينستانو بيا په راشنه کېدلو شروع وکړه.

۲۳ د فلسطينيانو مشران سره راغونډ شول چې جشن ونيسي او خپل خدای داجون ته يوه لويه قرباني وړاندې کړي. هغوی وويل: <زمونږ خدای مونږ ته په خپل دښمن شمشون باندې بری راکړی دی!> ۲۴-۲۵ هغوی خوشالي کوله او ويې ويل: <شمشون ته غږ کړئ چې خپل ساعت ورباندې تېر کړو!> کله چې هغوی شمشون له زندان څخه راوويست، هغه يې مجبور کړ چې د دوی دپاره ساعت تېري جوړه کړي، نو هغه يې د ستو ترمنځ ودراره. کله چې خلکو هغه وليد، نو د خپل خدای ستاينه يې وکړه او ويې ويل: <زمونږ خدای مونږ ته په خپل هغه دښمن باندې بری راکړی دی چې زمونږ هېواد يې وران کړ او زمونږ ډېر خلک يې ووژل!> ۲۶ شمشون هغه هلک ته چې دی يې له لاسه نيولی ؤ وويل: <ما پرېږده چې په هغو ستو باندې لاس کېږدم چې دغه ودانۍ ورباندې ولاړه ده. زه غواړم چې تکيه ورباندې وکړم.> ۲۷ هغه عبادتخانه له سړيو او ښځو څخه ډکه وه. د فلسطينيانو ټول مشران هلته موجود وو او په بام باندې نژدې درې زره سړي او ښځې وې چې شمشون ته يې کتل چې د هغوی دپاره يې ساعت تېري کوله.

۲۸ بيا شمشون څښتن ته دعا وکړه: <ای څښتن تعالی، ما در په یاد کړه. ای خدايه يوازې يو ځل بيا ماته قوت راکړه چې د فلسطينيانو څخه د خپلو سترگو بدل واخلم.> ۲۹ نو شمشون هغه دوه منځنۍ ستنې چې ودانۍ ورباندې ولاړه وه ونيولې، يو لاس يې په يوې او بل لاس يې په بلې ستنې باندې کېښود. ستنې يې ټپل

وهلې (۳۰) او چيغې يې کړې: <پر پرده چې د فلسطينيانو سره يو
خای مړ شم!> هغه په خپل ټول قوت سره ستنې ټپل وهلې او هغه
ودانې په ټولو مشرانو او نورو خلکو باندې چې په هغه خای کې وو
راولوبده. نو په دې ډول د هغو خلکو شمېر چې شمشون د خپل
مرگ په وخت کې ووژل د هغو خلکو څخه زيات ؤ کوم چې هغه په
خپل ټول ژوندانه کې وژلي وو.

(۳۱) د هغه وروڼه او پاتې کورنۍ راغله چې د هغه مړی یوسي.
هغوی د شمشون مړی بېرته یووړ او د خپل پلار مانوح په هدیره کې
یې چې د زرعه او اشتاول ترمنځ پرته وه، بنځ کړ. شمشون شل کاله
د اسراییلو مشر ؤ.

د میکا بتان

۱۷ (۱) د افرایم په غرنۍ سیمه کې یو سړی چې نوم یې میکا ؤ
اوسېده. (۲) یوه ورځ هغه خپلې مور ته وویل: <آیا هغه یوولس
سوه مثقاله سپین زر دې په یاد دي چې ستا څخه غلا شوي وو؟ کله
چې تا هغه نفر ته چې هغه یې پټ کړي وو بنېرې وکړلې زه په هغه
خای کې وم. دا کار ما کړی ؤ.>

مور یې وویل: <زویه څرنگه چې تا اقرار وکړ نو څښتن دې تاته
برکت درکړي!> (۳) هغه سپین زر بېرته خپلې مور ته ورکړل او
هغې وویل: <زه دا سپین زر د خپل زوی له خوا څښتن ته وقف
کوم. له دې څخه به د لرگي د بت په جوړولو کې چې د سپینو زرو

پونښ به ورته ورکړل شي کار واخيستل شي. نو زه به دا سپين زر
بهرته تاته درکړم. < ٤ > خو هغه دا سپين زر بهرته خپلې مور ته
ورکړل. هغې دوه سوه مثقاله سپين زر واخيستل او يو زرگر ته يې
ورکړل او هغه د لرگي يو بت جوړ کړ او د سپينو زرو پونښ يې ورته
ورکړ. بيا يې هغه د ميکا په کور کې کېښود.

٥ > ميکا بتخانه درلوده. هغه يو څو بتان او يو سپېڅلی پېښند جوړ
کړ او له خپلو زامنو څخه يې يو تن د خپل کاهن په توگه وټاکه. < ٦ >
په هغه زمانه کې اسراييلو پادشاه نه درلود، نو هرچا به هغه کارونه
کول چې زړه يې غوښتل.

٧ > په دې وخت کې يو ځوان لاوي ؤ چې د يهودا د بيت لحم په
ښارگوتي کې اوسېده. < ٨ > هغه د بيت لحم څخه لاړ چې د اوسېدلو
دپاره کوم بل ځای پيدا کړي. هغه په لاره کې د ميکا کور ته چې د
افرايم په غرنۍ سيمه کې ؤ راغی. < ٩ > ميکا له هغه څخه پوښتنه
وکړه: <ته د کوم ځای څخه راغلی يې؟>

هغه په ځواب کې وويل: <زه لاوي يم او په يهودا کې د بيت لحم يم.
د اوسېدلو دپاره ځای لټوم.>

١٠ > ميکا وويل: <زما سره واوسېره او زما مشاور او کاهن شه. زه
به تاته په کال کې لس مثقاله سپين زر، يو څه کالي او ډوډۍ
درکوم.> < ١١ > - < ١٢ > نو هغه ځوان لاوي په دې راضي شو چې د
ميکا سره واوسېري او ميکا هغه د کاهن په توگه وټاکه. هغه د ميکا
په کور کې اوسېده او ميکا د هغه سره لکه د خپلو زامنو په شان روپه

کوله. (۱۳) میکا وویل: <اوس زه پوهېرم چې خښتن به راته برکت راکړي، ځکه چې دغه لایو زما کاهن دی.>

د دان قبیلې له خوا د میکا کاهن او بتانو وړل

۱۸ (۱) په هغې زمانه کې اسرائیلو پادشاه نه درلود. د دان قبیلې یو ځای لټاوه چې په کې واوسېږي، ځکه چې هغوی لا تر هغه وخته پورې د اسرائیلو د قبیلو په منع کې خپله ځمکه ترلاسه کړې نه وه. (۲) نو د دان د قبیلې خلکو د خپلو طایفو څخه پنځه تنه جنگي نفر له زرعه او اشتاول څخه ولېږل چې د هغې خاورې وضع وڅېړي چې هغوی غوښتل په کې واوسېږي. کله چې هغه نفر د افرایم غرنۍ سیمې ته ورسېدل نو د میکا کور ته راغلل او هلته یې شپه تېره کړه. (۳) هغوی په هغه ځای کې د ځوان لایو لهجه وپېژندله، نو هغوی ورغلل او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <ته دلته څه کوي؟ چا دلته راوستی یې؟>

(۴) هغه ځواب ورکړ: <ما د میکا سره یو قرارداد کړی دی او هغه ماته د کاهنتوب د خدمت په بدل کې اجوره راکوي.>

(۵) بیا هغوی ورته وویل: <مهرباني وکړه د خدای څخه سوال وکړه چې مونږ به په دې سفر کې بریالی شو که نه.>

(۶) کاهن هغوی ته په ځواب کې وویل: <په خیر لار شئ، خښتن به تاسو په دې سفر کې وساتي.>

۷) نو هغه پنځه نفره روان شول او د لایش بنار ته لاړل. هغوی

ولیدل چې د هغه ځای خلک د صیدونیانو په شان په سوله او امن کې ژوند کوي. هغوی ارام خلک وو او په خاطر جمعی سره یې ژوند تېراوه. د هغوی سره د هیڅ شي کمی نه ؤ. هغوی له صیدونیانو څخه لږې اوسپدل او د بل چا سره یې معامله نه درلودله. (۸) کله چې هغه نفر بېرته زرع او اشتاول ته راستانه شول، نو خلکو ورڅخه پوښتنه وکړه چې <تاسو څه خبر راوړی دی؟> (۹) هغوی په ځواب کې وویل: <راځئ چې په لایش باندې حمله وکړو. مونږ هغه ځمکه ولیدله، هغه ډېره بڼه ځمکه ده. زړه نازړه کېږئ مه! لاړ شی او هغه ونیسئ!> (۱۰) کله چې هلته ورسپدلې، تاسو به وینیئ چې هغه بې غمه خلک دي. هغه یو لوی وطن دی هرڅه چې وغواړئ هلته شته او خدای هغه تاسو ته درکړی دی.<

۱۱) نو د دان د قبیلې څخه شپږ سوه تنه د جگړې دپاره تیار شول او د زرع او اشتاول څخه روان شول. (۱۲) هغوی لاړل او د یهودا د قریت یعاریم د بنار په لوبدیځ کې یې خپمې ودرولې. په دې خاطر هغه ځای تر نن ورځې پورې د دان د کمپ په نوم یادېږي. (۱۳) بیا هغوی له هغه ځای څخه لاړل او د میکا کور ته چې د افرایم په غرنۍ سیمه کې ؤ ورغلل.

۱۴) هغو پنځو نفرو چې د لایش خاوره یې کتلې وه خپلو ملگرو ته وویل: <آیا تاسو پوهېږئ چې له دغو کورونو څخه په یو کور کې د لرگیو بت دی چې د سپینو زرو پوښ ورته ورکړل شوی دی؟ هلته نور بتان او سپېڅلی پېښند هم شته. تاسو څه فکر کوئ چې څه باید

وکړو؟ < ١٥ > نو هغوی د میکا کور ته چې هغه ځوان لایوي په کې اوسېده ننوتل او د هغه لایوي څخه یې د هغه د احوال پوښتنه وکړه. < ١٦ > په دې وخت کې د دان شپږ سوه عسکر چې په وسلو باندې سمبال وو، د دروازې په خوله کې ولاړ وو. < ١٧ > په داسې حال کې چې کاهن د شپږ سوه وسله والو نفرو سره د دروازې په خوله کې ولاړ ؤ، هغه پنځه جاسوسان دننه ننوتل او په سپینو زرو باندې پوښل شوی بت، نور بتان او سپېڅلی پېښند یې راواخیستل.

< ١٨ > کله چې کاهن ولیدل چې دا نفر سپېڅلي شيان وړي، نو د هغوی څخه یې پوښتنه وکړه: < تاسو څه کوئ؟ >

< ١٩ > هغوی وویل: < غلی شه! خوله دې بنده کړه! زمونږ سره راځه او زمونږ کاهن او مشاور شه. تاته کومه خبره بڼه ښکاري، چې د یو نفر د کورنۍ کاهن شې او که د اسراییلو د یوې قبیلې کاهن شې؟ > < ٢٠ > په دې خبره کاهن ډېر خوشاله شو. نو هغه سپېڅلي شيان واخیستل او د هغوی سره لاړ.

< ٢١ > هغوی خپل ماشومان، حیوانات او خپله شتمني مخکې کړل او په خپله لاره روان شول. < ٢٢ > کله چې هغوی د میکا له کور څخه یو څه لېرې لاړل، نو میکا خپل ګاونډیان د جګړې دپاره راوغوښتل او هغوی د دان د نفرو پسې روان شول. < ٢٣ > څنگه چې هغوی ته ورورسېدل نو غږ یې ورباندې وکړ چې ودرېږي. د دان نفر راوگرځېدل او له میکا څخه یې پوښتنه وکړه: < څه خبره ده؟ دا نفر دې ولې راغونډ کړي دي او مونږ تعقیبوي؟ >

۲۴) میکا په ځواب کې وویل: <تاسو زما کاهن او هغه خدایان چې ما جوړ کړي وو، یوړل. هیڅ شی مو راته نه دی پرېښی. بیا څنگه زما څخه پوښتنه کوئ چې څه خبره ده؟>

۲۵) د دان سر یو په ځواب کې وویل: <زمونږ سره بحث مه کوههسې نه چې زمونږ ځینې بدخویه نفر درباندي حمله وکړي او ته او ستا کورنۍ به ووژل شي.> ۲۶) نو بیا د دان سر یو په خپله لاره روان شول. میکا ولیدل چې هغوی ورباندي ډېر قوي دي، نو هغه بېرته خپل کور ته ستون شو. ۲۷-۲۸) کله چې د دان سر یو کاهن او هغه شیان چې میکا جوړ کړي وو یوړل، نو هغوی د لایش په ښارگوټي باندي چې ارام او بې غمه خلک په کې اوسېدل حمله وکړه. هغه ښارگوټي بیت رحوب ته نژدې په یوه دره کې ؤ. هغوی خلک ووژل او ښارگوټي یې وسوزاوه. هیڅوک نه ؤ چې هغوی وژغوري، ځکه چې هغوی د صیدون څخه لېرې اوسېدل او د نورو خلکو سره یې سروکار نه درلود. د دان سر یو هغه ښارگوټي بېرته ودان کړ او په کې واوسېدل. ۲۹) د هغه ښارگوټي نوم یې د لایش څخه په دان باندي بدل کړ، یعنې د یعقوب د زامنو څخه د یو زوی په نوم چې د هغوی د قبیلې نیکه ؤ. ۳۰) د دان سر یو د خپلو ځانونو دپاره د میکا بت ودراره او یوناتان د جرشوم زوی او د موسی لمسي د دان د قبیلې دپاره د کاهن په توگه خدمت کاوه. د هغه اولادي تر هغې پورې د کاهنانو په توگه خدمت کاوه ترڅو چې هغه خلک جلاوطنه شول. ۳۱) سره له دې چې د خدای کور په شیلوه کې ؤ، خو د دان خلکو هغه بت ته عبادت کاوه چې میکا جوړ کړی ؤ.

۱۹

۱) په هغې زمانه کې چې اسراييلو پادشاه نه درلود، د لاوي

د قبيلې يو نفر چې د افرایم د غرنۍ سيمې په يو لېرې ځای کې اوسېده، د بيت لحم څخه چې د يهودا په سيمه کې ؤ يوه وينځه وکړه.

۲) مگر هغه وينځه يعنې د لاوي بنځه له لاوي څخه خفه شوه او

بېرته د خپل پلار کور ته چې په بيت لحم کې ؤ لاړه او څلور مياشتې

هلته پاتې شوه. ۳) بيا د هغې مېړه پرېکړه وکړه چې د هغې پسې

لاړ شي او هغه تشويق کړي چې بېرته راشي. نو خپل نوکر او دوه

خره يې له ځان سره واخيستل. کله چې د خپل خسر کور ته

ورسېده، بنځې يې هغه دننه راوست. کله چې د هغې پلار هغه وليد،

نو د هغه په ليدلو خوشاله شو او هرکلی يې ورته ووايه. ۴) د هغه

خسر ټينگار وکړ چې هغه پاتې شي، نو هغه هلته درې ورځې پاتې

شو. هغوی هلته خپله ډوډۍ خوړله او شپې يې تېرولې. ۵) د

څلورمې ورځې په سهار هغوی وختي پاڅېدل او تگ ته تيار شول.

مگر خسر خپل زوم ته وويل: <اول يو څه وخورئ چې د سفر

دپاره تکره شئ او وروسته به بيا لاړ شئ.>

۶) نو هغوی دواړه سره کښېناستل او ويې خوړل او ويې څښل. بيا

خسر يې ورته وويل: <مهرباني وکړئ نن شپه هم زمونږ سره پاتې

شئ چې په خوشالی سره يې تېره کړئ.>

۷) لاوي کوبښن کاوه چې لاړ شي، مگر خسر يې ورڅخه په

کلکه وغوښتل چې پاتې شي، نو هغه بله شپه هم هلته پاتې شو. ۸)

د پنځمې ورځې په سهار هغه وختي پاڅېده چې لاړ شي، مگر د

ښځې پلار وويل: <يو څه وخورئ، بيا کولی شئ چې ماسپښين لار شئ.> نو هغو دواړو يوځای ډوډۍ وخوره.

۹) کله چې هغه سړی او د هغه وينځه او نوکر پاڅېدل چې لار شي، د هغه خسر وويل: <گورئ، اوس ورځ تېره شوې ده او ماښام نژدې دی. يوه بله شپه هم زمونږ سره پاتې شئ او خوشاله اوسئ. بيا کولی شئ چې سهار وختي پاڅېږئ او خپل کور ته لار شئ.> ۱۰) مگر هغه سړي نه غوښتل چې بله شپه هلته تېره کړي. نو هغه په خپلو دواړو خرو باندې کتې واچولې او د خپلې وينځې او نوکر سره روان شو. کله چې هغوی د ورځې ناوخته ييوس (اورشليم) ته نژدې شول، نو نوکر خپل بادار ته وويل: <راځئ چې دلته ودرېږو او د ييوسيانو په ښار کې شپه تېره کړو.> ۱۱) مگر بادار يې وويل: <نه، مونږ په دې پردي ښار کې چې اسراييليان په کې نشته نه پاتې کېږو. مونږ به جبعې ته لار شو. ۱۲) راجئ کونښن وکړو چې جبعې يا رامه ته ځانونه ورسوو او له دې دواړو ځايونو څخه په يو ځای کې شپه تېره کړو.> ۱۳) نو هغوی روان شول او د لمر پرېواته په وخت جبعې ته چې د بنيامين په سيمه کې وه ورسېدل. ۱۴) هغوی د لارې څخه راوگرځېدل چې په هغه ځای کې شپه تېره کړي. مگر هيچا نه غوښتل چې هغوی له ځانه سره د شپې تېرولو دپاره بوځي. نو هغوی لارل او د ښار په چوک کې کښېناستل.

۱۶) په همدې وخت کې يو زوړ سړی چې ټوله ورځ يې په پتي کې کار کړی ؤ او کور ته روان ؤ راغی. په جبعه کې چې کوم خلک اوسېدل، هغه زياتره د بنيامين د قبيلې څخه وو، خو دا سړی په اصل

کې د افرایم د غرنۍ سیمې ؤ، خو په جبعه کې اوسېده. (۱۷) هغه سړي هغه مسافر د ښارگوټي په چوک کې ولیده او پوښتنه یې ورڅخه وکړه: <له کوم ځای څخه راغلي یاستئ او چیرته روان یاستئ؟>

(۱۸) لایوي په ځواب کې وویل: <مونږ د یهودا له بیت لحم څخه راغلي یو او د افرایم د غرنۍ سیمې یو لږې ځای ته چې مونږ په کې اوسېږو روان یو. خو هیڅوک نه غواړي مونږ خپل کور ته بوځي چې شپه ورسره وکړو. (۱۹) مونږ د خپلو خرو دپاره بوس او پروړه او د خپل ځان او خپلې ښځې او خپل نوکر دپاره ډوډۍ او شراب راوړي دي. مونږ بل هیڅ شي ته ضرورت نه لرو بغیر له یو ځای څخه چې په کې ویده شو.>

(۲۰) هغه زاړه سړي وویل: <زه خپل کور ته ستاسو د راتللو هرکلی کوم چې شپه راسره وکړئ او زما مېلمانان شئ. خو په چوک کې شپه مه کوئ.> (۲۱) نو هغه زاړه سړي هغوی خپل کور ته بوتلل او د هغوی خړه یې ماړه کړل. بیا هغوی خپلې پښې ومینځلې او ډوډۍ یې وخوړله.

(۲۲) په داسې حال کې چې هغوی خپل زړونه خوشالول، د ښارگوټي ځینې بدکاره خلک د کور څخه راچاپېر شول. هغوی دروازه په زور ووهله او د کور خاوند یعنې زاړه سړي ته یې غږ کړ: <ستا کور ته چې کوم سړی راغلی دی هغه مونږ ته راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.> (۲۳) مگر د کور خاوند بیرون ووت او هغوی ته یې وویل: <نه، زما دوستانو! داسې خراب او بد اخلاقه کار مه کوئ!

دا سړی زما مېلمه دی، داسې شرموونکی کار مه کوی. (۲۴) گوری،
 زه به تاسو ته خپله پېغله لور او زما د مېلمه وینځه راولم، هرڅه چې
 غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، مگر د دې سړي سره داسې شرمناکه
 کار مه کوی. (۲۵) خو هغو خلکو د هغه خبرو ته غوږ ونه نیوه. نو
 هغه لای خپله وینځه ونيوله او هغوی ته یې بیرون وروولېرله. هغوی
 هغه بې عزته کړه او ټوله شپه یې ورباندې تېری وکړ او سهار یې
 پرېښودله چې لاړه شي.

(۲۶) د سباوون په وخت هغه ښځه بېرته راغله او د هغه کور په
 دروازه کې چې د هغې مېړه په کې مېلمه و ولوېدله او د سهار تر رڼا
 کېدو پورې هلته پرته وه. (۲۷) سهار د هغې مېړه پاڅېده او کله چې
 هغه دروازه خلاصه کړه چې په خپله لاره لاړ شي، نو ویې لیدل چې
 وینځه یې د دروازې په خوله کې پرته وه او لاسونه یې د دروازې په
 درشل باندې ایښي وو. (۲۸) هغه خپلې وینځې ته وویل: <پاڅېره
 چې لاړ شو. مگر هیڅ ځواب یې وانه اورېده. بیا سړي د هغې
 مړی په خپل خره باندې کېښود او کور ته روان شو. (۲۹) کله چې
 کور ته ورسېده نو یو چاقو یې راواخیست او د خپلې وینځې مړی
 یې دولس ټوټې کړ او د اسراییلو دولسو قبیلو ته یې یوه یوه ټوټه
 وروولېرله. (۳۰) هرچا چې هغه لیدله نو ویل یې: <له کومې ورځې
 چې اسراییلیان له مصر څخه راوتلي دي داسې کار هیڅکله نه لیدل
 شوی او نه شوی دی. مونږ باید په دې باره کې فکر وکړو او خبرې
 وکړو چې څه باید وکړو.>

د بنيامينيانو سره د اسراييليانو جگړه

۲۰ (۱) بيا ټول اسراييليان په شمال کې د دان څخه په جنوب

کې تر بئرشبع پورې او همدارنگه د جلعاد د خاورې څخه په يوه لويه غونډه کې په مصفه کې د څښتن په حضور کې سره راټول شول.

(۲) د هغوی شمېر د پياده عسکرو او مشرانو سره څلور لکه تنه وو

چې په هغه ځای کې د څښتن په حضور کې د هغه د قوم په غونډه

کې حاضر وو. (۳) بنيامينيان خبر شول چې ټول اسراييليان په

مصفې کې سره راغونډ شوي دي. اسراييليانو د وژل شوې بڼځې د

مېړه څخه پوښتنه وکړه: >مونږ ته ووايه چې دا ناوړه پېښه څنگه

رامنځته شوه.<

(۴) هغه لاري چې بڼځه يې وژل شوې وه په ځواب کې وويل:

>زه او زما وينځه جبعې ته چې د بنيامين په سيمه کې ده د شپې

تېرولو دپاره لاړو. (۵) د شپې د جبعې سړي زما پسې راغلل او

کور يې محاصره کړ. هغوی زما د وژلو نيت درلود، خو د دې په

ځای هغوی زما وينځه بې عزته کړه او هغه مړه شوه. (۶) ما د هغې

مړې راواخيست او هغه مې ټوټې ټوټې کړ او بيا مې د هغې هره ټوټه

د اسراييلو د دولسو قبيلو څخه هرې قبيلې ته ولېږله، ځکه چې د

جبعه سړيو په اسراييلو کې داسې سپک او شرمناکه کار کړی دی.

(۷) اوس تاسو د اسراييلو ټول قوم بايد په خپله فيصله وکړئ چې

په دې باره کې څه وکړو!<

(۸) ټول خلک يوځای پاڅېدل او ويې ويل: >زمونږ څخه به

هيڅوک خپلې خېمې يا خپل کور ته نه ځي. (۹) مونږ به داسې کار

وګړو چې پچه به واچوو او په جبعي باندې د حملې دپاره به يو څو نفره وټاکو. (۱۰) د اسراييلو د ټولو قبيلو څخه به د هرو سلو نفرو څخه لس نفره لښکر ته ډوډۍ رسوي او نور دې لار شي او د جبعي خلکو ته دې د هغه ناوړه کار په خاطر سزا ورکړي کوم چې هغوی په اسراييلو کې کړی دی. < (۱۱) نو د اسراييلو ټول سړي د يو مقصد دپاره سره راغونډ شول چې په بنارګوتي باندې حمله وکړي.

(۱۲) اسراييليانو د بنيامين د قبيلې ټولې سيمې ته استازي ولېږل چې ورته ووايي: <تاسو ولې داسې جرم کړی دی؟ (۱۳) اوس د جبعي هغه بدکاره سړي مونږ ته تسليم کړئ ترڅو هغوی ووژنو او د اسراييلو څخه دا بدې لېرې کړو. < مګر بنيامينيانو د خپلو نورو اسراييلي ورونو خبرو ته غوږ ونه نيوه. (۱۴) هغوی د بنيامين د ټولو بنارګوتو څخه راغلل او په جبعي کې سره راغونډ شول چې د اسراييليانو په مقابل کې جګړه وکړي. (۱۵) - (۱۶) په هغه ورځ هغوی د خپلو بنارګوتو څخه شپږو ويشت زره عسکر راوغوښتل. برسېره پردې، د جبعي اوسېدونکو اووه سوه خاص نفر چې چپ لاسي وو وټاکل. د هغوی څخه هر يو د مچنو غزې په تيره باندې د ويښته يو تار هم ويشتلی شو او هيڅ شی ورڅخه نه خطا کېده. (۱۷)

اسراييليانو څلور لکه روزل شوي عسکر سره راغونډ کړل چې په هغو کې بنيامينيان شامل نه وو.

(۱۸) اسراييليان په بيت ايل کې د عبادت ځای ته لاړل او هلته يې له خدای څخه پوښتنه وکړه: <کومه قبيله به اول په بنيامينيانو باندې حمله کوي؟>

څښتن په ځواب کې وويل: <د يهودا قبيله.>

١٩ سبا سهار وختي اسراييليان روان شول او د جبعي ښارگوټي ته نژدې يې خپمې ودرولې. ٢٠ هغوی لارل چې د بنيامين په لښکرو باندې حمله وکړي او جبعي ته مخامخ يې د جگړې دپاره سنگرونه ونيول. ٢١ د بنيامين لښکر له ښارگوټي څخه راووت او په هغه ورځ يې د جگړې په ډگر کې دوه ويشت زره اسراييليان ووژل. ٢٢-٢٣ نو اسراييليان د عبادت ځای ته لارل او تر ماښامه پورې يې د څښتن په حضور کې وژړل. د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: <آيا مونږ بيا لار شو او د خپلو بنياميني ورونو په مقابل کې وجنگېږو؟>

څښتن په ځواب کې وويل: <هو.>

نو د اسراييلو لښکرو جرأت پيدا کړ او بيا يې خپل عسکر په هماغه ځای کې چې يوه ورځ مخکې په کې وو ځای په ځای کړل. ٢٤ نو اسراييليان د دوهم ځل دپاره ووتل چې د بنيامينيانو د عسکرو په مقابل کې وجنگېږي. ٢٥ په هماغه ورځ بنيامينيان د جبعي څخه راووتل او دا ځل يې اتلس زره روزل شوي اسراييلي عسکر ووژل. ٢٦ بيا د اسراييلو ټول خلک بيت ټيل ته لارل او هلته يې وژړل. هغوی د څښتن په حضور کې کښېناستل، تر ماښامه پورې يې روژه ونيوله او څښتن ته يې سوزېدونکې او د سلامتۍ نذرانې وړاندې کړې. ٢٧-٢٨ په هغو ورځو کې د لوظ صندوق په بيت ټيل کې و او فينحاس چې د العازار زوی او د هارون لمسی و، په هغه ځای کې کاهن و. اسراييليانو له څښتن څخه پوښتنه وکړه: <آيا مونږ بيا لار شو او د خپلو بنياميني ورونو سره وجنگېږو او که نه؟>

څښتن په ځواب کې وويل: <هو، لاړ شى. زه به سبا تاسو ته په هغوى باندې برى درکړم.>

۲۹ نو اسراييليانو د جبعې په شاوخوا کې کمين ونيوه. ۳۰ په درېمه ورځ هغوى د بنيامينيانو په مقابل کې ووتل او د مخکې ځل په شان يې خپل عسکر جبعې ته مخامخ ځاى په ځاى کړل. ۳۱ بنيامينيان د هغوى سره د مقابلې دپاره راووتل. اسراييليان په شا لارل او بنيامينيان د هغوى پسې شول او د ښار څخه لېرې شول. هغوى د مخکې ځل په شان د اسراييليانو په وژلو پيل وکړ. په باندو او په هغو لارو باندې چې بيت ټيل او جبعې ته تللې وې، دېرش تنه اسراييليان ووژل شول. ۳۲ بنيامينيانو وويل: <مونږ هغوى ته د مخکې ځل په شان ماتې ورکړه.>

مگر اسراييليانو داسې پلان جوړ کړى ؤ چې په شا لار شي او هغوى د ښارگوټي څخه لارو ته وباسي. ۳۳ نو کله چې د اسراييلو اصلي لښکر په شا شو او په بعل تمار کې بيا سره راغونډ شول، نو هغه اسراييليان چې د جبعې په لور پدېځ کې په کمين کې پټ وو د خپلو ځايونو څخه په منډه راووتل. ۳۴ لس زرو خاصو نفرو چې د ټولو اسراييلو څخه غوره شوي وو په جبعې باندې حمله وکړه او جگړه ډېره سخته وه. بنيامينيان نه پوهېدل چې د هغوى بربادي نژدې ده. ۳۵ نو څښتن د اسراييلو سره مرسته وکړله چې بنيامينيانو ته ماتې ورکړي. په هغه ورځ اسراييليانو پنځه ويشت زره او سل تنه ووژل. ۳۶ نو بنيامينيان پوه شول چې هغوى ماتې خوړلې ده.

د اسراييليانو د جگړې گټل

د اسراييليانو د لښکرو اصلي ډله د بنيامينيانو څخه بېرته په شا لاړله، ځکه چې هغوی په خپلو نفرو باندې چې د جبعي په شاوخوا کې يې کمين نيولی ؤ تکیه درلودله. (۳۷) بيا هغو نفرو چې په کمين کې وو له هرې خوا څخه په جبعي باندې حمله وکړه او د هغه ښارگوټي ټول اوسېدونکي يې ووژل او ښار ته يې اور واچاوه. (۳۸) د اسراييلو اصلي لښکر او هغه پټ شويو نفرو په خپل منځ کې يوه نښه ټاکلې وه. کله چې هغوی زيات لوگي وليدل چې د ښارگوټي څخه پورته کېږي، (۳۹) نو کوم اسراييليان چې د ښارگوټي څخه دباندې وو هغه به راگرځي او په بنيامينيانو باندې به حمله کوي. تر دغه وخته پورې بنيامينيانو دېرش تنه اسراييليان وژلي وو. هغوی له خپلو ځانونو سره ويل: <هو، مونږ هغوی ته د مخکې ځل په شان ماتې ورکړه.> (۴۰) خو کله چې بنيامينيانو شاته وکتل او ويې ليدل چې د ښارگوټي له هر طرف څخه اسمان ته لوگی پورته کېږي، (۴۱) نو بيا اسراييليان راوگرځېدل او په هغوی باندې يې حمله وکړه. بنيامينيان پوه شول چې يوه بلا ورباندې راتلونکې ده نو هغوی وارخطا شول. (۴۲) هغوی د اسراييليانو څخه په شا لاړل او د دښتې خواته په منډو شول، مگر ويې نه شو کولی چې وتښتي. هغوی د اصلي لښکر او هغو نفرو ترمنځ راگېر شول چې د ښارگوټي څخه راوتل، نو هغوی له منځه لاړل. (۴۳) اسراييليانو بنيامينيان محاصره کړل او په دوامداره توگه يې د جبعي تر ختيځه پورې تعقيب کړل او په لاره کې يې ووژل. (۴۴) د بنيامينيانو اتلس زره زړور عسکر ووژل شول. (۴۵) هغه نفر چې ژوندي پاتې وو هغوی په دښته کې د رمون د گټ په

لوري وټبټېدل، خو اسراييليانو په لاره باندي د هغوی پنځه زره تنه ووژل. هغوی تر جدعوم پورې د بنيامينيانو پسې شول او دوه زره تنه يې نور هم ووژل. (٤٤) په هغه ورځ د بنيامينيانو پنځه ويشت زره نفر ووژل شول. هغوی ټول زړور عسکر وو.

(٤٧) خو يوازي شپږ سوه تنو وکولی شول چې په دبنته کې د رمون گټ ته وټبټي او څلور مياشتې هغوی هلته پاتې شول. (٤٨) اسراييليان د پاتې بنيامينيانو پسې راوگرځېدل او هغوی ټول يې د سړيو، بڼځو، ماشومانو او حيواناتو سره ووژل او په هغه سيمه کې يې ټول ښارگوټي وسوزول.

د بنيامينيانو دپاره ښځې

٢١ (١) په هغه وخت کې چې اسراييليان په مصفېه کې سره راغونډ شوي وو هغوی داسې قسم خوړلی ؤ: <زمونږ څخه به هيڅوک خپله لور بنيامينيانو ته په نکاح نه ورکوي.> (٢) نو د اسراييلو قوم بيت ئيل ته لاړ او هلته تر ماښامه پورې د خدای په حضور کې کښېناستل. هغوی په لوړ اواز سره سخت وژړل (٣) او ويې ويل: <ای د اسراييلو څښتن خدایه، د اسراييلو سره ولې داسې وشول؟ د بنيامين قبيله ولې د اسراييلو له منځ څخه ورکه شي؟>

(٤) بله ورځ سهار وختي خلکو د قربانۍ ځای جوړ کړ او سوزېدونکې او د سلامتۍ نذرانې يې وړاندې کړې. (٥) بيا هغوی د يو او بل څخه پوښتنه وکړه: <د اسراييلو له ټولو قبيلو څخه داسې

کومه ډله شته چې د مصفې په غونډه کې د خښتن په حضور کې نه وه حاضره شوي؟ < (هغوی په کلکه دا قسم خوړلی ؤ چې هرڅوک چې په مصفې کې د خښتن په حضور کې حاضر نه شي، هغه دې ووژل شي). (٦) نو د اسراییلو خلکو د خپلو بنیامیني ورونو دپاره افسوس کاوه او ویل به یې: <نن اسراییلو د خپلو قبیلو څخه یوه قبیله له لاسه ورکړه. (٧) اوس د هغو بنیامینانو دپاره چې ژوندي پاتې شوي دي څه وکړو چې د هغوی دپاره ښځې پیدا کړو؟ ځکه چې مونږ د خښتن په نوم قسم خوړلی دی چې خپلې لورگانې به هغوی ته نه ورکوو.>

(٨) کله چې هغوی پوښتنه وکړه: <آیا د اسراییلو د قبیلو څخه

کومه ډله د مصفې په غونډه کې حاضره شوې نه وه؟>، هغوی ته معلومه شوه چې د یابیش څخه چې په جلعاد کې دی هیڅوک نه ؤ راغلی. (٩) ځکه چې هغوی خلک وشمېرل، نو ورته معلومه شوه چې له یابیش جلعاد څخه هیڅوک هلته نه ؤ. (١٠) نو غونډې خپل دولس زره زپور نفر ولېږل او هغوی ته یې دا حکم ورکړ: <لاړ شئ او د یابیش ټول خلک د ښځو او ماشومانو سره ووژنئ، (١١) ټول نارینه او همدارنگه هغه ټولې ښځې چې پېغلې نه وي ووژنئ.> هغوی د جلعاد په یابیش باندې حمله وکړه او د څلور سوه پېغلو سره چې هلته یې پیدا کړې وې د شیلوه کمپ ته چې د کنعان په خاوره کې ؤ راستانه شول.

(١٢) بیا ټولې غونډې هغو پاتې بنیامینانو ته چې د رمون د گټ سره اوسېدل، یو پیغام ولېږه او هغوی ته یې د سولې وړاندیز وکړ. (١٣) نو

بنیامینیان بېرته راغلل او اسراییلیانو هغوی ته د یابیش هغه انجونې چې ژوندی پاتې شوې وې ورکړې. خو دا انجونې د هغوی ټولو دپاره بس نه وې.

۱۵ د اسراییلو خلک په بنیامینیانو باندې ډېر خفه وو ځکه چې خښتن د هغوی د قبیلو ترمنځ تشه پیدا کړې وه. ۱۶ نو د غونډې مشرانو وویل: <د بنیامین د قبیلې ټولې ښځې وژل شوې دي. نو څه باید وکړو چې د هغوی پاتې سړیو ته ښځې پیدا کړو؟ ۱۷ پاتې ژوندي بنیامینیان باید وارثان ولري، ترڅو د اسراییلو یوه قبيله د تل دپاره له منځه لاړه نه شي. ۱۸ مونږ نه شو کولی چې خپلې لورگانې هغوی ته ورکړو، ځکه چې مونږ قسم خوړلی دی چې هرڅوک چې بنیامینیانو ته لور ورکړي په هغه باندې دې لعنت وي.>

۱۹ بیا هغوی دا فکر وکړ چې په شیلوه کې د خښتن دپاره کلنی جشن نیول کيږي. (شیلوه د بیت ئیل په شمال او د لبونه په جنوب کې او د هغې لارې په ختیځ کې ده چې د شکیم او بیت ئیل ترمنځ ده.) ۲۰ هغوی بنیامینیانو ته وویل: <لاړ شئ او د انگورو په باغونو کې پټ شئ ۲۱ او هلته انتظار وباسئ. کله چې د شیلوه نجونې د جشن په دوران کې د نڅا دپاره بیرون راووزي، تاسو د انگورو له باغونو څخه راووزئ او د هغو څخه هر یو خپلو ځانونو ته یوه یوه نجلۍ په زور راوښئ او له ځان سره یې د بنیامین خاورې ته بوځئ چې ستاسو ښځې شي. ۲۲ که چېرې د هغوی پلرونه او وروڼه تاسو ته راشي او اعتراض وکړي، نو تاسو کولی شئ چې هغوی ته داسې ووايئ: مهرباني وکړئ مونږ ته اجازه راکړئ چې

هغوی وساتو، ځکه چې مونږ هغوی د جنگ په دوران کې له تاسو
څخه نه دي نیولې چې زمونږ بڼځې شي. څرنگه چې تاسو هغوی
مونږ ته نه دي راکړې، نو تاسو د خپل قسم په ماتولو گناهکار نه
ياست. <

٢٣ بنيامينانو همداسې وکړل. هغوی هر يو له هغو نجونو څخه چې
په شيلوه کې يې نڅا کوله يوه يوه نجلۍ د خپل ځان دپاره راونيوله او
هغوی يې خپلې سيمې ته يوړې. بيا هغوی خپل ښارگوتې بېرته آباد
کړل او هلته اوسېدل. ٢٤ نو اسراييليان هم هر يو بېرته خپلې
قبيلې، خپلې کورنۍ او خپلې ځمکې ته لاړ. ٢٥ په هغه زمانه کې
اسراييلو پادشاه نه درلود، نو هر چا به هغه کارونه کول چې زړه يې
غوښتل.